

Iedereen* welkom

STUDENT

ONDERWIJS

NAFRAGE MIT GESTAPO KNALLMUZIK

Alma Pauscollege
sluit volgend jaar
de deuren

‘De democratisering
van het hoger
onderwijs is mislukt’

‘In 2020 ist Angela
eine hausfrau’

CULTUUR

Klassieke rock overwint nog steeds

EEN BLIK OP DE INTERFACULTAIRE ROCKRALLY— 28-29

INTERNATIONAAL

De Catalaanse minister uit de Vlamingenstraat

INTERVIEW TONI COMÍN, CATALAANS MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID— 18-19

NAVRAAG MET GESTAPO KNALLMUZIK — 32-35

‘Die sfehr barst gewohn instant loss’

EDITORIAAL

Het zijn net mensen

Wie een gemiddelde krant openslaat, krijgt vaak te lezen dat studenten enkel geïnteresseerd zijn in zuipen, kabaal maken en op elkaar kruipen. Wanneer je dan durft aan te geven dat je het allemaal even niet meer ziet zitten, worden de messen al geslepen om die arme *snowflakes* helemaal met de grond gelijk te maken. Is het naïef om op iets meer begrip te hopen?

Want het idee dat studenten enkel warm worden van bovenstaande hobby's, wordt in het dagelijkse leven als redacteur telkens opnieuw ontkracht. Het aantal mensen dat naast hun studies andere engagementen opneemt is legio, van studentenjobs tot sociaal vrijwilligerswerk of studentenvertegenwoordiging.

Die engagementen gaan studenten uiteraard vrijwillig aan – niemand heeft ons bijvoorbeeld verplicht om redacteur te worden – en daar wordt enorme voldoening uitgehaald. Maar dat wil niet zeggen dat het af en toe veel kan worden, vooral met de examens in het vooruitzicht.

Bepaal vooral je eigen grenzen, en leer daarbinnen presteren

Dit is niet om aan zelfbeklag of -verheerlijking te doen. Integendeel, wij zijn allemaal 'de student'. Als student voel je in het huidige klimaat duidelijk dat de uitspraak 'met een diploma kom je overal binnen' niet meer opgaat. Er ligt een druk op hoge punten halen, maar wie enkel achter zijn boeken gezeten heeft tijdens zijn studententijd zal niet snel de eerste keuze zijn voor een werkgever, en dat beseffen we maar al te goed. De *rat race* van het leven verlangt telkens betere, snellere, meer resultaten.

We leven misschien in een van de meest comfortabele landen ter wereld, toch zijn depressies en burn-outs – niet enkel bij die *millennials* trouwens – schering en inslag. Er schort iets aan het systeem, maar een systeem komt maar tot stand als iedereen het spel volgens dezelfde regels speelt. Verandering ontstaat pas wanneer genoeg mensen durven nadenken over de regels, en deze aanpassen in hun eigen leven indien nodig.

We pleiten absoluut niet voor nodeloos slabakken, wel voor het beseffen dat je kan uitrusten zonder dat dat meteen opgeven betekent. Democratisch onderwijs betekent ook dat je de kans krijgt jezelf te herpakken. Studenten hoeven zich niet blind te staren over hoe goed hun medestudenten het doen en wat 'de verwachtingen zijn'. Bepaal vooral je eigen grenzen leer daarbinnen presteren. Op lange termijn is dat misschien de beste manier om een leven op te bouwen waar je tevreden mee bent. Iets van een schildpad en een haas, wie won er ook alweer?

Jan Costers is redacteur Cultuur, Rani Goelen redacteur Student. Het editoriaal wordt gedragen door de voltallige redactie.

onderwijs > Educatieve master krijgt stilaan vorm — 5

onderwijs > KU Leuven wil ijkingstoetsen alle opleidingen — 6-7

onderwijs > Onduidelijkheid bij doctorandi over lesopdracht — 8

sociaal > Geen religie, maar levenslang zoeken — 10-11

sociaal > Studeren met een functiebeperking — 12-13

internationaal > China verhindert academische vrijheid — 17

student > Student-vrijwilligers in overvloed — 24-25

cultuur > Recensie Shht — 27

strip — 22

beeldreeks — 20-21

cultip — 29-30

KU Leugen — 36-37

OPINIE

‘Een heimat is best wel gezellig’

Tegenspraak: nationalisme — 14

‘Nood aan (positieve) framing’

Lana Van den Heuvel tegen negatieve framing van studenten — 15

CARTOON VAN DE WEEK

door Anne-Leen Declercq

nieuws > Educatieve master krijgt stilaan vorm

Lerarenopleiding vanaf volgend academiejaar volwaardig masterdiploma

De nieuwe educatieve masteropleiding biedt een volwaardig diploma aan studenten die voor de klas willen staan. Voor het zover is, staat er nog een hoop te gebeuren.

door Jolien De Donder en Daphne de Roo

Dit academiejaar startten studenten voor de laatste keer met de specifieke lerarenopleiding. In 2019-2020 vangt de nieuwe educatieve masteropleiding aan, die 90 of 120 studiepunten bedraagt, en studenten degelijk moet klaarstomen en tegelijkertijd moet enthousiasmeren voor het leraarsvak.

Om studenten actiever aan te zetten te kiezen voor het leerkrachtenberoep, besliste de Vlaamse Regering in 2017 om de verschillende lerarenopleidingen in te schalen in het hoger onderwijs, met een educatieve graduaatsopleiding en een verkorte educatieve bachelor, ingericht door de hogescholen, en tien verschillende educatieve masteropleidingen en bijbehorende verkorte trajecten, ingericht door de universiteiten. Na een aantal jaar ontwikkeling en overleg, staat de educatieve masteropleiding zo goed als op punt.

Een meerwaarde

'De educatieve master is hoofdzakelijk een meerwaarde voor studenten die al vroeg weten dat ze voor de klas willen staan', stelt Jorn Hendrickx van Stura KU Leuven. 'Zij kunnen namelijk vanaf volgend jaar sneller voor de klas staan, zonder een extra opleidingsjaar.'

Of het beroep leraar ook echt aantrekkelijker wordt met de vernieuwing, betwijfelt Hendrickx. 'Daarvoor zal het kabinet zich over de bekwaamheidsbewijzen moeten buigen en moet er sterker ingezet worden op aanvangsbegeleiding van leerkrachten.'

Wat de bekwaamheidsbewijzen betreft, verandert er al het een en ander volgend jaar, vertelt Philippe Muchez, decaan faculteit Wetenschappen en lid van het AVL-bestuurscomité.

'De studenten krijgen vanaf volgend jaar enkel het bekwaamheidsbewijs voor de specifieke vakdidactiek die zij gevolgd hebben.' (De SLO zorgde voor lesbevoegdheid van elke gevolgde studie, red.) 'Wel zijn er meerdere vakdidactieken te volgen in één Educatieve Masteropleiding, dat is wel een serieuze meerwaarde.' Het tweede grote voordeel aan de Educatieve Master is volgens Muchez het volwaardige masterdiploma dat behaald wordt. 'Als je de verkorte opleiding doet, heb je ook een volwaardig tweede masterdiploma. Ik vermoed

en hoop dus dat de opleiding een succes gaat worden.'

Ook bij Historia, de kring van de Geschiedenisstudenten, weerklinkt het optimisme. Omdat de masteropleiding hier één jaar duurt, was er aanvankelijk gekozen voor een educatieve masteropleiding van 90 studiepunten. 'Om echt kwalitatief te zijn, waren er echter 120 studiepunten nodig', vertelt Celien Van Hoeymissen, onderwijscoördinator bij Historia. 'De educatieve master Cultuurwetenschappen zal dus 120 studiepunten bedragen. Bij de samenstelling van de opleiding is goed geluisterd naar de studentenvertegenwoordiging.'

Ook de eenheid die het vakdidactische deel en de 'inhoudelijke' kant van de studie zullen vormen, acht Van Hoeymissen heel positief.

Inschaling van CVO-personeel

Voordat het zover is, is er nog wel wat werk volgens Muchez. 'De TNO's (de Toets Nieuwe Opleiding die elke nieuwe opleiding moet doormaken red.) zijn voor elke master ingediend, en twee van de tien worden nog extern geëvalueerd, dat gebeurt op 18 december. Na de goedkeuring kan er verder gekeken worden naar de ECTS-fiches en uurroosters. Ook de keuze van het CVO-personeel voor de hogescholen of de universiteit wordt momenteel besproken.' De opleiding wordt immers hier niet langer aangeboden. De CVO's (Centrum voor Volwassenenonderwijs) kregen de keuze met welke universiteiten/hogescholen ze willen samenwerken, en een deel van het perso-

neel zal bijgevolg lesgeven op de hogeschool, een ander deel aan de universiteit. Hier zullen ze mee de vakdidactieken verzorgen op de verschillende campussen - zowel de stages als de basisvakken rond pedagogische aspecten.

Door een samenwerkingsverband dat de KU Leuven sloot met een groep CVO's, zullen de verkorte trajecten van de Leuvense Educatieve Masters kunnen worden aangeboden in Kortrijk, Brugge, Gent, Aalst, Brussel, Antwerpen, Leuven, Geel en Diepenbeek.

De algemene vakken worden op elke campus gedoceerd, de specifieke vakdidactieken daarentegen zullen - vooral in het begin - niet overal te volgen zijn.

'Ik vermoed en hoop dat de opleiding een succes zal worden'

Philippe Muchez, decaan faculteit Wetenschappen

Dennis Monte, coördinator SLO van het VTI Brugge, is voorlopig tevreden over de gesprekken: 'We kregen de pen in de hand voor de uitwerking van het curriculum op zowel niveau 5 en 6 (wat op de hogeschool gedoceerd wordt). Ook voor niveau 7 (wat door de universiteiten aangeboden wordt) worden we betrokken in de uitwerking van een onderdeel in het curriculum. Dit uiteraard een stuk beperkter, aangezien de basis van het curriculum Vlaanderenbreed dezelfde moet zijn.' Het enige wat misschien voor problemen kan zorgen, is de hoeveelheid locaties waar studenten de master kunnen volgen. 'We hebben erop aangedrongen dat de studenten in de buurt van de vroegere plaatsen de opleiding kunnen volgen', aldus Monte. 'Men zou mogelijkheden in Brugge en Kortrijk aanbieden, maar een verplaatsing voor sommige onderdelen is niet uitgesloten. Die zaken staan nog niet op punt maar er staat nog heel wat te gebeuren in het voorjaar van 2019. We hopen dan ook snel duidelijkheid te kunnen bieden aan onze (toekomstige) studenten.' ☺

ALBATROS
FUIFZAAL

**ORGANISEER
JE EIGEN EVENTS**

in de goedkoopste
fuifzaal van Leuven!

Reserveer nu via 016/22.31.09
of albatros@loko.be
Meer info: www.loko.be/albatros

TARIEVEN

€365 huur voor een fuif
€260 huur in het weekend of voor
een vereniging aangesloten bij
LOKO
€180 huur voor een cantus

3e fuif of 3e cantus
op 1 jaar = 4e gratis huur

LOKO

‘De democratisering van het hoger onderwijs is mislukt’

Anno 2018 is de democratisering van het hoger onderwijs nog steeds een heikel punt. De KU Leuven zet nu in op niet-bindende toelatingsproeven, maar zetten die ook zoden aan de dijk?

door [Vinsent Nollet](#), [Sjaak Tromp Meesters](#) en [Tijs Keukeleire](#)

Het voorbije academiejaar moest bijna 20% van de studenten aan de KU Leuven zich verplicht heroriënteren als gevolg van de 30% CSE-maatregel. Voor studenten met een niet-West-Europese migratieachtergrond is dat 40%. Dat het met de instroom naar de universiteit nog steeds niet al te best gesteld is, blijkt ook uit de OESO-cijfers over de slaagkans in het hoger onderwijs in relatie tot het diploma van ouders.

Voor studenten met hoogopgeleide ouders lag die slaagkans in de jaren 70 op 70%, een percentage dat gedurende de jaren stabiel blijft. Bij pioniersstudenten bedraagt de slaagkans slechts 16%. Gedurende de jaren 80 en 90 lijkt er voor die laatste groep een verbetering ingezet, met respectievelijk 24% en 28%. De meest recente cijfers tonen dan weer een forse daling naar 22% voor de jaren 2000.

‘Die discrepantie is verschrikkelijk’, stelt Luc De Schepper, rector van de UHasselt. ‘De democratisering van het hoger onderwijs is mislukt.’

‘De kans op een universitair of hogeschooldiploma zou niet mogen hangen van het diploma van je ouders’

[Luc De Schepper](#), rector UHasselt

Als die geslaagd zou zijn, zou de kans op een universitair of hogeschooldiploma niet mogen hangen van het diploma van je ouders.’

‘Terwijl de democratisering zich wel heeft doorgezet bij autochtone studenten, lijkt het probleem verschoven naar de groep jongeren met migratieachtergrond.’ Problematisch, vindt De Schepper, gezien die groep enkel zal toenemen. ‘Limburg is een goed voorbeeld. 31% van de 18-jarigen komt er uit een gezin met migratieachtergrond. Dat aandeel zal zelfs stijgen tot 50% in 2035. Op deze groep heeft de democratisering nog totaal geen vat gehad en dat is een enorm probleem. De groep waar het hoger onderwijs uit vist wordt steeds kleiner.’

De Schepper ziet daar dan ook een grote verantwoordelijkheid weggelegd voor de universiteiten. ‘We moeten nadenken hoe we structureel kunnen samenwerken met het secundair onderwijs om te vermijden dat een grote groep jongeren systematisch via een watervalstelsel terecht komt in studierichtingen die geen toegang bieden tot het hoger onderwijs. Als universiteit kan je tenminste aangeven dat je mee over het probleem wil nadenken.’

In het onderwijsbeleidsplan van de rectorale ploeg gaat ook aandacht uit naar samenwerkingen met het middelbaar onderwijs, zoals ambassadeurswerking, *junior colleges* en voorbereidingsweken. Tine Baelmans, vicerector Onderwijs van de KU Leuven: ‘Ik vind democratisering van het hoger onderwijs een heel belangrijk thema, maar een wonderoplossing is nog niet in zicht. Als universiteit zijn we echter voortdurend op zoek naar manieren om de democratisering te versnellen.’

‘Een niet-bindende toelatingsproef doet geen uitspraak over of je je diploma al dan niet zal halen’

[Tine Baelmans](#), vicerector Onderwijs van de KU Leuven

Ijkingsproeven

Een andere piste die de KU Leuven uit wil is een grotere focus op ijkingsstoetsen. Die moeten er op termijn voor elke opleiding komen en ervoor zorgen dat studenten een goed zicht hebben op hun startcompetenties en mogelijke valkuilen.

Over het effect van ijkingsproeven bestaat heel

‘Ijkingsstoetsen zullen hoogstwaarschijnlijk voor minder studenten uit kansengroepen zorgen’

[Eva Sevrin](#), medeoprichter *Undivided*

wat onduidelijkheid. Aan de UHasselt is men er al langer openlijk tegen gekant, omdat de voor-spellende waarde van de proef te laag zou liggen en het afschrikkende effect te hoog. De Schepper: ‘Uit cijfers blijkt dat één op vier jongeren die goed scoren op de ijkingsstoets toch niet slaagt in de opleiding. En erger nog: één op drie jongeren die een negatief advies zou hebben gekregen, haalt het toch.’

‘Meisjes zijn voorzichtiger dan jongens, en zullen sneller het advies volgen’, vervolgt De Schepper. ‘Terwijl we daarmee misschien zorgen dat een op de drie meisjes die een diploma had kunnen behalen dat niet meer zal doen.’

Dat ijkingsproeven democratisering in de weg staan, betwist Baelmans. Ze komen volgens de vicerector net het leerproces ten goede en zorgen voor een betere afstemming van het onderwijs op de aanwezige groepen van studenten, wat ook de kwaliteit van het diploma ten goede komt. ‘Een niet-bindende toelatingsproef doet geen uitspraak over of je je diploma al dan niet zal halen’, stelt Baelmans. ‘Het geeft wel zo goed mogelijk aan waar je staat. Zo verwittigt je jongeren en geeft je ze de kans ondersteuning op te zoeken. De proeven zijn enkel relevant als er zo’n ondersteuningsaanbod tegenover staat.’

Filter

‘Uit al het internationaal onderzoek blijkt dat elke ijkingsproef een extra drempel is voor de jongeren waarvan de ouders niet gestudeerd hebben’, stelt De Schepper. ‘De achterstand ontstaat natuurlijk in het secundair onderwijs, maar aangezien ijkingsstoetsen als doel hebben om een deel van de studenten te ontraden, zal dat ontradingseffect altijd groter zijn bij die groep dan bij andere groepen. Zo zet de democratisering steeds een stap terug.’

Undivided, het diversiteitsplatform aan de KU Leuven, ziet in de nieuwe focus op ijkingsstoetsen vooral een manier om de statistieken op te poetsen. ‘Ijkingsstoetsen zullen hoogstwaarschijnlijk voor minder studenten uit kansengroepen zorgen’, stelt Eva Sevrin, mede-oprichter. ‘Als je kwetsbare studenten met een mogelijke achterstand weigert, gaan de slaagcijfers misschien omhoog. Maar pak je daarmee ook het onderliggende probleem aan of sla je een elitaire weg in?’

Voorspellen in plaats van ijken

Aan de UHasselt is een vervanging voor de ijkingsstoets ontwikkeld die meer naar de achtergrondkenmerken van studenten kijkt, onder andere door een vergelijking te maken met andere studenten die vanuit dezelfde studierichting aan dezelfde hogere opleiding beginnen en de schoolresultaten en slaagcijfers te meten. Volgens De Schepper is dat niet alleen eerlijker dan een momentopname als een ijkingsstoets, ook qua voorspellende kracht is de Hasseltse methode accurater.

De correlatiecoëfficiënt van de ijkingsstoets bedraagt 0,5, dat is ook het internationaal gekende maximum. ‘Dat betekent dat 25% van de variatie in studiesucces verklaard wordt. Dat is ongeveer identiek aan de combinatie van puntengemiddelde en punten voor wiskunde in het laatste jaar.’

Het succes van de nieuwe tool wordt in de rest van Vlaanderen niet betwist. Een koppeling aan de ijkingsstoets, zoals men aan de KU Leuven voorstaat, zou tot een nog hogere voorspellende waarde komen. De Schepper betwijfelt dat wat. ‘Het is niet uit te sluiten dat als je beide methodes toepast, je iets meer krijgt dan die 50% van de variantie, al zal het niet veel zijn. Meer dan 50% van de variantie in studiesucces verklaren is bovendien uitzonderlijk als je naar het buitenland kijkt, dat lukt nergens. Wij zitten al aan die 50%, dus ik verwacht niet dat het veel zal stijgen.’

Strengere controle

Om de slaagcijfers op te krikken stellen onderwijs economen Kristof De Witte en Koen Declercq voor om voorzichtig te zijn bij de toegang tot het hoger onderwijs en streng na het eerste jaar. ‘Je kan de groepen waarvan we weten dat ze heel slecht zullen scoren uitsluiten, zodat zij niet tegen de hoge kosten van een gefaalde studie aanlopen.’

Daarvoor kunnen ijkingsproeven handig zijn, vinden de onderzoekers. ‘En vervolgens, na het eerste jaar, is een regel als de 30% CSE-regel heel belangrijk. Onderzoek toont zelfs aan dat die iets hoger mag liggen, op 40%.’

Weet je zeker dat je de juiste eigenschappen hebt om aan de KU Leuven te studeren?

© Daphne de Roo

Onderwijstaken assistenten en doctorandi nog vaak onduidelijk

Het nieuwe onderwijsplan wil assistenten en doctorandi meer betrekken bij het beleid. Vooral op vlak van erkenning en de verhouding tussen onderzoek en lesopdrachten is er nog werk aan de winkel.

door [Vinsent Nollet](#)

Hoewel de kerntaak van doctoraatsstudenten onderzoek is, zouden ze te vaak aanzien worden als 'goedkope onderwijsassistenten', blijkt uit een beleidsbevraging bij assistenten en doctorandi in de Groep Humane Wetenschappen. 'Een disproportioneel aandeel operationele en aan onderwijsgerelateerde taken bemoeilijkt het succesvol uitvoeren van een evenwichtig traject. Hierdoor kan het doctoraat ongeplande vertraging oplopen en kan er demotivatie optreden bij de betrokken doctorand', klinkt het.

Doctorandi mogen volgens hun statuut minstens 50% van hun tijd aan onderzoek besteden, maar in de praktijk lukt dat vaak niet. Door een gebrek aan onderwijsondersteunende profielen zouden heel wat doctoraatsstudenten bijna fulltime in de weer zijn met onderwijstaken. 'Dat bemoeilijkt doctorandi ook om hun academisch cv uit te breiden, wat verdere academische carrièrekansen kan fnuiken.' Eenzelfde problematiek brengt volgens de bevraging in sommige onderzoekseenheden ook de kwalitatieve begeleiding van bachelor- en masterproeven in het gedrang.

Bij de Groep Wetenschap en Technologie verloopt het wat duidelijker. Doctoraatsstudenten moeten jaarlijks aangeven hoeveel tijd ze spenderen aan onderwijstaken. '20% van de tijd mag besteed worden aan activiteiten buiten onderzoek. Dat komt neer op 4u per week in contacturen en 4u aan voorbereidend werk', zegt Elke Debroye, ABAP-vertegenwoordiger voor de Groep Wetenschap en Technologie.

Attestering

Assistenten of doctorandi krijgen geen apart attest voor lesopdrachten. Vooral voor praktijkassistenten is zoiets interessant om te kunnen voorleggen aan een toekomstige werkgever. Ook feedback vormt nog een struikelblok. Aan de faculteit Sociale Wetenschappen wordt het begeleidend personeel dat een aanzienlijk deel van de onderwijstaken voor een bepaald vak voor haar rekening neemt sinds kort opgenomen in het ECTS-fiche. Aan andere faculteiten blijft het nog vaak bij de eindverantwoordelijke docent. 'Dat maakt het onduidelijk voor studenten en er

ontbreekt erkenning voor het werk van personeel dat practica draagt en begeleiding voorziet', stelt Isolde Buysse, ABAP-vertegenwoordiger voor de Groep Humane Wetenschappen.

Docentenevaluaties zijn enkel gericht op het personeel uit het ECTS-fiche. 'De evaluatie gaat naar de prof die het vak geeft, terwijl die in de praktijk ook de praktijkassistent betreft. Dan moet je rekenen op individuele goede wil.' Evaluaties van praktijkassistenten zijn ook geregeld verweven met die van de prof in hetzelfde document. 'Het is dan niet altijd duidelijk wat precies op wie van toepassing is. Een prof is dan ook niet snel geneigd dat bestand te delen, zo'n evaluatie is vertrouwelijk.'

'De evaluatie gaat naar de prof die het vak geeft, terwijl die in de praktijk ook de assistent betreft. Dan moet je rekenen op individuele goodwill'

Isolde Buysse, ABAP-vertegenwoordiger groep Humane Wetenschappen

In de andere twee Groepen kwam de thematiek voorlopig nog niet echt ter sprake. 'Een apart bewijsje of attest voor lesopdrachten is er vaak niet, maar die worden wel mee opgenomen in het doctoraatsproject', vertelt Debroye. 'Praktijkassistenten zijn ook zeker nog prominent aanwezig en zullen niet snel weggedacht kunnen worden, met de vele praktische sessies en labo's die gecoördineerd moeten worden.'

Opleiding en uniforme begeleiding

Assistenten zouden ook vaak in het diepe worden gegooid. Naast attestering is er dan ook vooral vraag naar meer opleiding en uniformiteit in de begeleiding. Dat gebeurt nog vooral via onlinecursussen. Die worden voornamelijk ingericht door de Groep Wetenschap en Technologie en zijn dan ook sterker op die doelgroep gericht.

© Daphne de Roo

50% onderzoek

30% lessen voorbereiden

25% doceren

25% operationele taken

Vanuit Humane Wetenschappen weerklinkt vooral de vraag naar een meer evenwichtig en ge diversifieerd takenpakket, geenszins een afschaffing of strikte scheiding van onderwijsgerelateerde taken. Onderwijsopdrachten zouden het voor doctorandi mogelijk maken op korte termijn al bepaalde doelstellingen te halen, tegenover het vaak langdurige, eentonige, maar ook eenzame werk aan hun doctoraat.

De interne verschillen binnen het veelzijdige Assisterend en Bijzonder Academisch personeel (ABAP), maar ook de verschillen tussen de Groepen, maakt het moeilijk om tot standpunten te komen die door het volledige ABAP gedragen worden. 'De omvang van onderwijsbelasting lijkt sterk gecorreleerd te zijn met de betrokken onderzoekseenheid, en zelfs nog meer met de individuele promotor van de doctorandus/-a', klinkt het in de bevraging.

Vicerector Onderwijsbeleid Tine Baelmans begrijpt de vraag om meer erkenning. 'Deze is zelfs noodzakelijk, om gedoctoreerden goed voor te bereiden op alle facetten van de academische opdracht hier en in het buitenland. We zoeken nu actief naar manieren om erkenning makkelijker weer te geven en zichtbaarder te maken. De vraag is hoe we dat moeten doen, ook rekening houdend met de verschillen tussen de Groepen. Op dit ogenblik komt er te veel administratie aan te pas om die zaken zonder meer in te voeren.'

Is cartoons maken op jouw lijf geschreven?

Veto zoekt talent. Leer ons kennen tijdens onze redactievergadering. Elke vrijdag om 16u bij Veto ('s-Meiersstraat 5)

Geen religie, maar levenslang zoeken

Een portret: Apoorva Radhakrishnan

De Indiase Apoorva studeert en werkt in artificiële intelligentie. En ze leeft volgens het hindoeïsme. ‘Het grootste misverstand? Dat het hindoeïsme een religie is.’

door [Mirjam Eren](#)

‘Het hindoeïsme is geen religie. Het is een waaier aan verschillende overtuigingen. Mensen hebben vandaag de dag de neiging de wereld op te delen en te gaan labelen. Maar zodra je jezelf een label opplakt, stop je met groeien. Daarom vind ik het moeilijk om mezelf te benoemen als een hindoe. Het gaat veel verder dan dat.’ Apoorva vindt, net als het hindoeïsme, haar wortels in India. ‘India is niet een land van gelovigen, het is een land van zoekenden.’

Een hindoe gaat op zoek naar de dieperliggende laag die alle mensen gemeen hebben en verder reikt dan identiteit en ego, dan het vergankelijke. Die laag bereik je door helemaal los te koppelen en je hoofd leeg te maken. Het hindoeïsme reikt talloze manieren aan om je leven zo in te richten. ‘Er is één bestemming, maar

‘Wat je in je lichaam steekt, bepaalt ook de inhoud van je geest’

vele wegen. Elke hindoe kleurt zijn zoektocht en leven op een andere manier in.’ Dat vindt Apoorva zo mooi aan het hindoeïsme. ‘Je bent vrij om te kiezen wat je doet, welke wegen je betreedt om je doel te bereiken. Waarom het hindoeïsme iets voor mij is? Omdat het iets heeft voor iedereen. En omdat het niets verplicht.’

Een weg van rituelen

Er zijn binnen het hindoeïsme heel wat rituelen om mensen te helpen hun hoofd leeg te maken en de diepere laag te bereiken. Yoga of samen zingen kunnen daartoe bijdragen, maar ook rituelen met licht en vuur. ‘De beste verhalen komen naar boven bij het kampvuur. Waarom? Naar vuur en licht kijken doet mensen in een andere state of mind verkeren.’ Elke ochtend en avond

Elke editie interviewt **Veto** een student die een bepaalde religie aanhangt. Wat betekent dat voor hen?

© Apoorva Radhakrishnan

brandt Apoorva wierookstokjes om haar dag in de juiste mindset te starten en te eindigen.

Van groot belang in het hindoeïsme is ook de eenheid tussen lichaam en geest. Zo wordt er veel belang gehecht aan ademhaling. ‘Wanneer je langere tijd je adem inhoudt, kan je aan niets denken en je hoofd leegmaken. Daarnaast zijn er verspreid over ons lichaam heel wat punten die, wanneer je ze aanraakt, gunstige connecties maken met je geest.’ De plek tussen de ogen, waar hindoes een bindi (stip) dragen, is daar een voorbeeld van. Deze filosofie is ook de reden waarom sommige hindoes zich op bepaalde plekken piercen. Boven haar bindi – bij Apoorva een

sticker, in India vaak van rood poeder – draagt ze een wit asvlekje, dat eraan herinnert dat we as zijn en tot as zullen wederkeren.

De goeroe en de heilige koe

Wie die dieperliggende laag bereikt heeft, is de goeroe. Hindoes geloven dat een goeroe de sleutel in pacht heeft en gaan naar hem toe om te praten en inzichten te verwerven. Al is een goeroe niet wat wij ervan maken. ‘Een goeroe gaat mensen niet brainwashen. Het hele punt van het hindoeïsme is dat je voortdurend over jezelf reflecteert. Wat gezegd wordt stel je in vraag, ook al komt dat van een goeroe.’

‘Zodra je jezelf een label opplakt, stop je met groeien. Daarom vind ik het moeilijk om mezelf te benoemen als een hindoe’

De heilige koe, nog zoiets. ‘Het is inderdaad zo dat hindoes nooit een koe zullen doden, laat staan eten’, vertelt Apoorva. ‘India is een agrarische samenleving. Elk huishouden heeft een koe en die is essentieel om te overleven. Haar melk gaat naar de kinderen van het gezin, waardoor de koe wordt gezien als een tweede moeder. Dat verklaart waarom een koe niet gedood wordt, want dat zou zijn alsof je je moeder doodt en dat doe je niet.’

Die logica wordt ook op andere dieren toegepast, waardoor de meeste hindoes vegetariërs zijn. ‘Eten is zeer belangrijk voor ons. Het heeft een groot effect op de geest. Wat je in je lichaam steekt, bepaalt ook de inhoud van je geest.’ Met andere woorden: je bent wat je eet. ‘Maar, zoals gezegd, elke hindoe is anders en vult zijn leven op een andere manier in,’ besluit Apoorva.

Hindoeïstisch leven

In Leuven kent Apoorva niet zoveel hindoes, maar in het Waalse Durbuy is er wel een grote hindoegemeenschap, een hindoeitempel en zelfs een hindoeschool. Apoorva’s ouders en vriend wonen in India, haar broer is met zijn vrouw geëmigreerd naar de Verenigde Staten. ‘Vanzelfsprekend zijn daar, in India, veel meer mogelijkheden en wegen om het hindoeïsme te beoefenen. Yoga wordt daar bijvoorbeeld overal gratis gegeven. Hier zijn yogalessen al snel vrij duur.’

‘Hindoeïsme beïnvloedt me sterk in mijn dagelijkse leven en omgang met anderen. Wanneer iemand mij verbaal aanvalt op het werk, voel ik niet de nood mij te verdedigen. De kritiek heeft

‘Het hele punt van het hindoeïsme is dat je voortdurend over jezelf reflecteert en wat gezegd wordt in vraag stelt, ook al komt dat van een goeroe’

betrekking op mijn ego en dat is maar mijn ego. Het reikt niet tot mijn geest, of tot het wezenlijk belangrijke, dat zit dieper. Het is de moeite niet waard energie te verspillen aan conflicten.’ Bovendien geloven hindoes in karma. ‘Iedereen zal vroeg of laat de gevolgen van zijn daden wel onder ogen komen.’

Vroeg of laat; in dit leven of in een volgend. Het besef dat de essentie meer is dan ego en met andere woorden het zichtbare en vergankelijke, verklaart het geloof in reïncarnatie. Na de dood verlies je enkel je lichaam. Je ziel is meer dan dat. ‘Onze tijd beperkt zich niet tot de duur van een mensenleven. En elk leven is een nieuwe kans, waar je zelf het beste van probeert te maken, onafhankelijk van je omgevingsfactoren. Het enige wat vaststaat, is dat alles verandert. Daarom moet je je aan niets hechten in je zoektocht naar geluk. Echt geluk wordt niet ingegeven door een externe output, het moet zijn oorsprong vinden in jezelf.’

Het hindoeïsme kent verschillende goden. Elke god staat voor een ander type energie en heeft een eigen tempel. Een hindoeitempel is niet

wat een kerk is voor christenen of een moskee voor moslims. Er zijn geen vaststaande momenten waarop een hindoe een tempel bezoekt. Een tempel is een energiecentrum, dat hindoes opzoeken wanneer ze daar de nood toe voelen. ‘Ik ken mensen die elke ochtend om hun dag te beginnen een bezoek brengen aan een tempel. Ikzelf ga erheen wanneer de examens eraan komen, om kracht te vragen.’

Eén grote familie

‘Eigenlijk zijn alle religies broers en zussen. Waar we naar op zoek zijn, is in wezen hetzelfde, namelijk datgene wat verder reikt dan het vergankelijke, dat dieperliggende niveau.’ Godsdienstoorlogen vindt Apoorva daarom absurd. ‘De ultieme oplossing voor wereldvrede zou zijn dat iedereen inziet dat we eigenlijk allemaal één zijn. En dat niemand dé waarheid in pacht heeft. De waarheid is een veelzijdige diamant, je kan haar van zoveel verschillende kanten benaderen, ieder op zijn eigen manier.’

© Dominik Vanyi

Als studeren (niet) op rolletjes loopt

Studeren met een functiebeperking is niet vanzelfsprekend. KU Leuven voorziet faciliteiten voor zo'n 2.500-tal studenten met een bepaalde beperking. Maar hoe beïnvloedt dit het studentenleven nu echt?

door [Nynke van Uffelen](#)

Stel je voor. Je zit in een rolstoel en wil een avondje naar de Oude Markt. Je hebt dyslexie en moet in januari je cursussen op een sneltempo doornemen. Zit maar eens stil in een collegezaal met ADHD, of maak een groeps-werk met ASS. En wat moet je eigenlijk doen met een PowerPoint als je een visuele beperking hebt? Studenten vertellen over hun ervaringen.

Omkaderd op kot

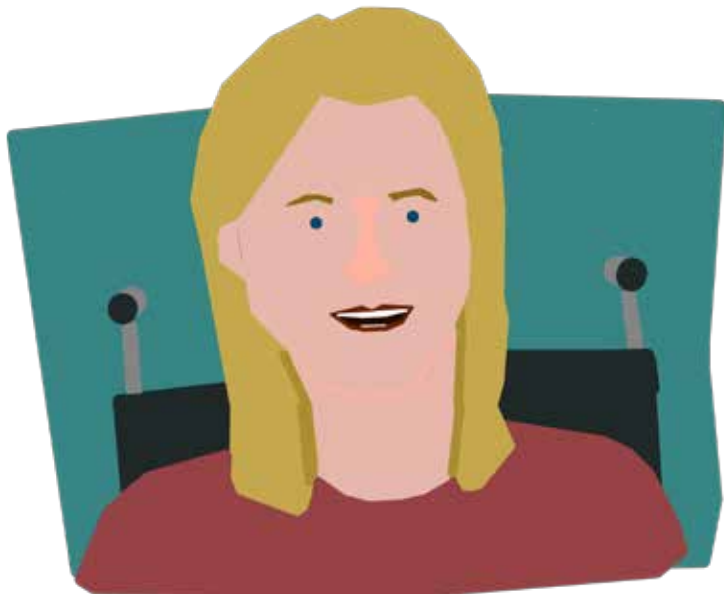
Ik kom binnen in Romero I, het gebouw achter de Alma, en Sim (23) ligt languit op de zetel. Hij woont in het project Omkaderd Wonen. Elke week staat hij een aantal uur paraat om twee kotgenoten op zijn gang te helpen, onder andere Esther (27). Zij zit in een rolstoel en heeft bijvoorbeeld hulp nodig met koken, naar de les gaan en schoenen aandoen. 'Zonder hulp van mijn kotgenoten had ik nooit kunnen studeren,' vertelt ze. 'Ik doe nu mijn MaNaMa bedrijfscommunicatie. Maar als dit project niet bestond, moest ik iets anders doen dicht bij huis. Iets wat ik veel minder graag zou doen.'

'Omkaderd Wonen bestaat al meer dan veertig jaar,' vertelt Hella, adviseur van dit project. 'Mensen met en zonder fysieke functiebeperkingen zitten samen op kot. De omkaderde wordt, indien nodig 24/5, ondersteund door de kotgenoten.' Dat is een niet te onderschatten vrijwillig engagement: studeren komt op één, maar zorg is prioriteit nummer twee. Sim vindt dat geen probleem. 'Het is heel fijn om hier te zitten. Je leert elkaar veel sneller en beter kennen dan op een normaal kot.'

Julie (22) beaamt dit: 'Ik heb een visuele beperking, maar ik voel mij nooit eenzaam.'

'Ik ga nooit tegen mijn werkgever zeggen dat ik dyslexie heb. Ze nemen aan dat je dan dom bent'

[Louie*](#), student met dyslexie

Veel leuker dan het systeem in Gent: daar woon je in een studio en drie keer per dag komt daar iemand langs. Voor de rest moet je je plan trekken, maar de campus is daar veel verder weg. Hier doen we veel activiteiten samen. Vorige week hebben we een *dinner in the dark* georganiseerd: iedereen deed een blinddoek om. Toen merkte iedereen pas dat fruitsla eten raar is als je blind bent: je weet nooit wat je in je mond krijgt.' Studeren met een functiebeperking

Louie (22, schuilnaam) heeft dyslexie en studeert filosofie. 'Eigenlijk gewoon lezen en schrijven dus,' lacht hij. 'In het middelbaar nam niemand de tijd en moeite om me te verbeteren. Ik heb nooit taalgevoel ontwikkeld en heb een inhaalbeweging moeten maken.'

'Niet alle richtingen zijn even toegankelijk,' stelt Julie. Door haar visuele beperking ziet zij vrijwel niets. 'Als ik goed kon zien, was ik graag verpleegster geworden, of leerkracht lager onderwijs. Maar dat is niet evident. Nu studeer ik criminologie, maar bij sommige vakken heb je veel figuren. Mijn spraaksoftware snapt dat natuurlijk niet. Assistenten leggen de grafieken in woorden uit. Ik word echt heel goed geholpen door de KU Leuven.'

Louie merkt wel op: 'Ik maak niet altijd gebruik van mijn examenfaciliteiten, zoals extra tijd op een mondeling examen. Ik vind het vervelend als

'Ik heb ooit vastgezet in een lokaal met een brandoefening, ze zijn me pas een uur later komen halen'

[Esther](#), studente in een rolstoel

de prof weet dat ik dyslexie heb.' Esther stelt vast dat niet alles rooskleurig is aan de KU Leuven: 'Over sommige kleine – oké, grote – dingen wordt niet echt nagedacht. Ik heb ooit vastgezet in een lokaal met een brandoefening, ze zijn me pas een uur later komen halen. Als dat echt was geweest ...'

Feesten op wielen

Het hebben van een sociaal leven buiten het kot is niet altijd gemakkelijk. Julie merkt op: 'Mensen moeten naar u komen. Ik kan moeilijk met iemand beginnen praten of iemand opzoeken in een aula, want ik kan niemand zien! En ik zit altijd vooraan: ik moet mijn laptop insteken, die heb ik nodig. Niet iedereen vindt dat een leuke plaats.'

Vrienden is één ding, uitgaan nog een tweede. Julie lacht: 'Ik denk sowieso niet dat ik zo'n feestbeest ben, maar mijn oogaandoening speelt zeker een rol. Uitgaan is van hier naar daar. Op het middelbaar hebben vrienden mij wel meegesleept, maar je moet je overal tussen wurmen. De muziek is superluid, en als ik iets ga doen is praten voor mij het belangrijkste.'

'Ik kan moeilijk met iemand beginnen praten of iemand opzoeken in een aula, want ik kan niemand zien!'

[Julie](#), studente met visuele beperking

Esther vindt het wel heel leuk om iets te gaan drinken op café of in een fakbar. 'Echte feestcafés zijn moeilijker. Met een rolstoel over straat is trouwens vaak een probleem: veel stoepen zijn scheef en hebben veel gaten. Dan moet ik maar over straat of op het fietspad. Ik ga niet supervaak uit, want er zijn veel moeilijkheden.'

Als ik later groot ben

'Ik wil ook graag kindjes, he', lacht Julie. 'Ik ga na mijn studies samenwonen met mijn vriend. Ik had wel schrik om te vertellen dat ik slechtziend was, maar hij staat er heel positief in. Later wil ik parttime werken en veel vrijwilligerswerk doen. Als hij werkt, wil ik natuurlijk ook kunnen buitenkomen: daarom ben ik nu bezig met het aanvragen van een blindengeleidehond.'

Vroeger wilde ik zelfs nooit met een stok lopen: ik schaamde me. Maar mede door mijn vriend voelt het beter om hulpmiddelen te gebruiken.'

Louie merkt op: 'Ik ga nooit tegen mijn werkgever zeggen dat ik dyslexie heb. Ze nemen aan dat je dan dom bent. Mijn broer deed dat, en opeens werd zijn contract voorwaardelijk, met een proefperiode enzo.'

© Guillaume Deprez

Al gehoord van de 2.559?

Het aantal studenten met een functiebeperking is de afgelopen tien jaar sterk gestegen.

In 2006-2007 hadden slechts **634** studenten een functiebeperking; dat is 3,1% van alle studenten. In 2016-2017 had 5,3% van de studenten een functiebeperking: **2.559** studenten in totaal. Dat is 14% meer dan het jaar ervoor. Wat cijfers van vorig academiejaar:

- **1.006** studenten (39%): leerstoornis (dyslexie of dyscalculie). Dat aantal is maar liefst vervijfvoudigd afgelopen tien jaar.
- **518** studenten (20%): aandachtsdeficiëntie-/hyperactiviteitsstoornis.
- **209** studenten (8%): autismespectrumstoornis.
- **226** studenten (10%): chronische ziekte. Dat is een verdriedubbeling!
- **165** studenten (6%): psychiatrische functiebeperkingen. Deze groep is maar liefst x27 gegroeid afgelopen tien jaar.
- **69** studenten (3%): motorische beperking. Dat aantal is verdubbeld sinds 2016.
- **52** studenten (2%): visuele beperking.
- **29** studenten (1%): auditieve beperking.

door Mikhail Efimenko en Sjaak Tromp Meesters

'Nationalisme, waarom bestaat zo iets nog?'

Mikhail:
Definitie: voorliefde voor eigen volk, gepaard met een zekere afkeer tegenover de vreemde.

Nationalisme is een voorliefde voor het eigen volk, die gepaard gaat met een zekere afkeer tegenover het vreemde. De vraag die wij, als samenleving, ons moeten stellen is: waarom is dat nog niet weg? Hoe kan zo'n nationalisme nog bestaan? De samenleving is veranderd, daar kan je niets op zeggen. Alleen of dat het beste of het slechtste is, moet je zelf beslissen. Maar in die nieuwe, aangepaste samenleving is het begrip 'eigen volk' in de klassieke zin niets meer dan een artificieel gecreëerde mythe.

Meer zelfs. Er bestaat geen enkel land in de wereld waar de bewoners trots zouden kunnen spreken over 'ons volk', want op wat baseer je je dan? Bloedverwantschap? Dat gaat niet meer, want iedereen heeft wel een beetje bloed in zich dat niet behoort tot het volk dat ze 'eigen' noemen. En dat is zelfs nog versterkt in de laatste 30-40 jaar, met generaties migranten die gaan van een land naar het andere om daar te mengen

met de mensen die daar voor hen leefden (en op zichzelf niet al noodzakelijk 'puur' waren.)

Eigen cultuur dan? Dat kan op zich wel – en wordt meestal gedaan, door de moderne neo-nationalisten, de zogenaamde alt-right – maar

Geen enkele cultuur bestaat in een vacuüm, zeker in deze tijd

geen enkele cultuur bestaat in een vacuüm, zeker in deze moderne tijd. En elke cultuur werd toch deels beïnvloed en geschapen door andere culturen door de eeuwen heen, er is wel altijd een beetje vermenging. Zeker nu, in de geglobaliseerde samenleving kan je niet meer spreken over een 'eigen volk' of een 'eigen cultuur' omdat alles zo met elkaar verbonden is, dat de wereld een groot net is geworden van connectiviteit.

Een net waar elk klein landje een deel vormt van een groter geheel, om zo te zorgen voor verrijking van culturen overal in de wereld.

Nationalisme is dus niet alleen compleet irrelevant – want ja, wat is een natie eigenlijk, vandaag? – maar het werkt je zelfs tegen in de huidige geglobaliseerde wereld.

TEGENSPRAAK

'Een heimatgevoel voor iedereen'

Sjaak:
Definitie: het streven naar een staat die samenvalt met de historisch gegroeide natie, die een sociaal-culturele eenheid vormt.

Opmerkingen: nationalisme kan etnisch/racistisch/economisch/imperialistisch/etc. geladen zijn.

Le nationalisme, c'est la guerre! Deze woorden, gesproken door François Mitterrand, zijn representatief voor de houding van het Westen sinds de Tweede Wereldoorlog. Ook Emmanuel Macron waarschuwde er laatst weer voor. Maar wat is er nu zo erg aan het nationalisme?

Allereerst: natuurlijk zijn er verschillende soorten nationalisme. Zo kan nationalisme gebaseerd zijn op etnische kenmerken, wat racisme, discriminatie en gevoelens van superioriteit tot gevolg kan hebben. Dat is natuurlijk ontzettend fout en moet bestreden worden.

Toch hoeft etniciteit niet de enige basis te zijn voor nationalisme. Samenlevingen kunnen ook verbonden zijn door een bepaalde cultuur, wat een staat juist kan laten bloeien. Die cultuur moet uiteraard wel open staan voor nieuwe invloeden, die de cultuur vaak ook weer

levendiger maken. Je kan het vergelijken met de totstandkoming van een schilderij: er worden telkens nieuwe accenten gelegd, maar het canvas (oftewel de nationale cultuur) blijft het eindresultaat beïnvloeden.

Het samenvallen van een staat met een cultuur versterkt ook de democratie, terwijl een multina-

Het samenvallen van een staat met een cultuur, versterkt de democratie

tionale staat die juist kan verzwakken. Daarvoor hoeft je alleen maar naar België te kijken. Wat je ook van het land denkt, de democratie wordt niet geholpen door het feit dat de ene helft van de bevolking geen idee heeft van wat de andere helft denkt of doet. Toch worden beide 'naties' beïnvloed door de politiek van de ander.

Uiteindelijk vind ik het belangrijkste argument voor het nationalisme dat het voor velen een 'heimatgevoel' creëert. Mensen willen zich graag thuis voelen, zeker in onzekere tijden. Dat gevoel is net zo legitiem als het warme gevoel van de thuiskomst. En zolang je geen aandrang voelt je burenen te onthoofden is daarmee ook helemaal niets mis.

© Daphne de Roo

Nood aan (positieve) framing

De journalistieke wereld mag haar verantwoordelijkheden niet ontlopen, ook niet in het digitale tijdperk.

door Lana Van den Heuvel

Op Facebook uiten mensen graag over vanalles en nog wat hun mening. Bijvoorbeeld in reactie op het artikel van *het Nieuwsblad* over dronken studenten in Leuven schreef een gebruiker: 'Pak die hun studiebeurs af, wij moeten daarvoor gaan werken en zij zitten iedere avond op café'. Over een ander artikel van *De Morgen* over post-Erasmus-depressie schreef een gebruiker: 'Wat een generatie zijn wij aan het kweken? Baart me zorgen; entertainment de klok rond en dat zwaar gesubsidieerd. Ocharme toch!'. Twee van de vele die op Facebook en andere sociale media te vinden zijn.

Een vertekend beeld

De laatste weken zijn we als studenten vaak in het nieuws gekomen met artikelen die over alcohol, 'Erasmus', slaagcijfers en het vlees in Alma Twee gaan. Als deel van de groep waar deze Facebookgebruikers al te graag hun mening over geven, voelen die Facebook-acties zeker niet goed. 'Kort door de bocht' en 'kleingeestig' zijn enkele termen om ze te benoemen, maar dit artikel gaat niet over hen. Dit artikel gaat over de journalistieke wereld en de verantwoordelijkheid die ze draagt in de maatschappij.

De laatste weken merkten ik en vele andere studenten een toename in het aantal krantenartikelen over studenten en vooral hoe wij daarin negatief belicht worden. We drinken te veel, zagen te veel en studeren te weinig. Specifieke problemen van marginale groepen binnen het studentenleven worden belicht en veralgemeend.

Één krant begint en de rest neemt het klakkeloos over, meestal zonder verder onderzoek te doen naar het onderwerp. De laatste maanden is mijn vertrouwen in de media toch wel geschaad.

Wanneer ze een bericht brengen, maken journalisten gebruik van *frames* om hun verhaal te kaderen. Zonder zo'n *frame* houden veel verhalen geen steek. Een typisch voorbeeld is dat ze bij een ongeval een *loss frame* aannemen, waarbij

We mogen een greintje deontologie eisen van journalisten

ze een focus leggen op de overledenen. Voor een artikel dat over een 'persoon in het dorp' gaat, gebruiken ze een *human interest frame*. Het toepassen van zo'n *frames* is noodzakelijk in de journalistiek, maar kan ook leiden tot misbruik. Door een verhaal op een bepaalde manier te *framen*, kunnen de lezers een vertekend beeld krijgen van de realiteit. Waar dit bijvoorbeeld vaker gebeurt bij nieuwsmedia, is wanneer het gaat over minderheden in negatieve zin.

Communicatiewetenschappelijk onderzoek wijst uit dat *framing* een invloed heeft op de associaties die het publiek maakt met betrekking tot een bepaald onderwerp. Als je veel nieuwsartikelen leest over een 'te grote' instroom van migranten, kan je sneller denken dat er inderdaad te veel migranten in België zijn.

Aan de andere kant ondersteunen bepaalde *frames* ook het wereldbeeld van de lezer. Een lezer die op sp.a stemt, zal minder geneigd zijn om vaak artikelen te lezen over de negatieve belichting van migranten. Hoe journalisten bepalen welk *frame* ze zullen toepassen is een samenspel van eigen waarden en normen, ideologie, en professionele routine, maar is niet neutraal.

Alles voor de clicks

Daarbij komt dat de economie van de journalistiek radicaal veranderd is op minder dan een decennium tijd. In plaats van een constante, vaste geldstroom te hebben via abonnees, moeten kranten zich online overeind houden, daar waar de buzzwords *clickability* en *views* rond dwarselen. De nieuwsgiganten van vroeger zijn gelijk geworden aan de newsblogs van de gewillige burger. Ze happen naar alles dat *clicks* kan opleveren en zo liefst zo veel mogelijk, zodat ze meer inkomsten via advertenties binnen kunnen halen.

De negatieve berichtgeving over studenten is een irrelevante uiting van dit probleem, de meesten onder ons hebben de middelen en de macht om voorbij de universiteit te geraken en verder de sociale ladder te beklimmen. Toch toont het dat er een systemische problematiek is waar wel aan gewerkt moet worden binnen de journalistieke wereld. Het toont aan dat we een greintje deontologie mogen eisen van zij die de realiteit buiten ons kot en dorp voor ons beschrijven.

Ik vraag kwaliteit, niet loze kwantiteit met flikkerende pijlen richting de kop.☺

7 REDENEN OM EEN DIGITAAL ABONNEMENT OP HUMO TE NEMEN. NUMMER 4 GELOOFT U NOOIT.

1. De artikels zullen nooit titels hebben zoals die van deze advertentie.
2. U leest elke dag de meest diepgaande en exclusieve interviews.
3. Humo heeft de scherpste onderzoeksjournalistiek.*
4. Dokters hebben voor het eerst een geslaagde ooglaserooperatie uitgevoerd op een blinde darm.
5. Altijd gegarandeerd lachen, gieren, ooievaars.
6. Humo gidst u door het beste van radio, tv & muziek.
7. Het kost maar €5 per maand.

ABONNEER U SNEL OP HUMO.BE/VIJF

€5
PER MAAND

*Bron: Humo

HUMO

artikel > De lange arm van China blijft beuken tegen academische vrijheid

‘Universiteiten moeten Chinese studenten beschermen tegen hun eigen overheid’

Onderzoekers van de Universiteit Leiden plaatsen serieuze vraagtekens bij de samenwerking van Europese universiteiten met China. De controle van de Communistische Partij blijkt immers steeds groter.

door [Daan Delespaul](#)

Vorige maand kon u in *Veto* kennis maken met de bedenkelijke reputatie van het Confuciusinstituut. De Communistische Partij heeft echter nog heel wat andere instrumenten in haar truendoos om buitenlandse universiteiten te beïnvloeden. Uit een onderzoekspaper van de Universiteit Leiden blijkt dat de Chinese overheid haar universiteiten de laatste jaren steeds meer richtlijnen heeft opgelegd om het onderwijs in lijn met het partijstandpunt te brengen. Eender welke Europese universiteit die dus een samenwerking met een Chinese instelling aangaat, loopt daarbij indirect het risico die invloed ook op haar campus te voelen.

Die samenwerkingen zijn nochtans noodzakelijk. In Europa wordt het voor academici immers steeds lastiger de middelen voor hun onderzoek onafhankelijk bijeen te schrapen. China is op dat vlak het land van melk en honing en om die reden gaan westerse instellingen alsmaar greti-

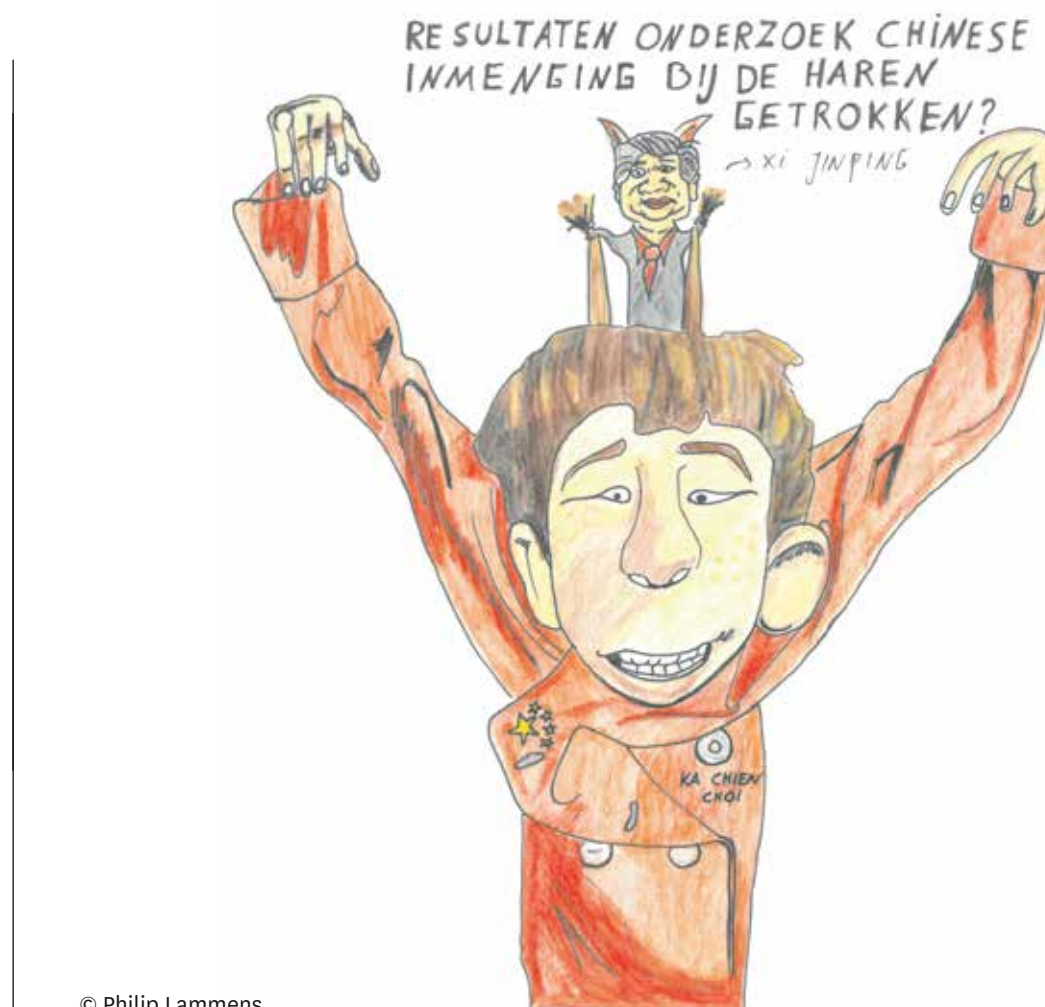
‘We bewaren in elk geval wel onze autonomie in alle samenwerkingsverbanden’

[Peter Lievens](#), *vicerector Internationaal Beleid*

ger samenwerkingsakkoorden aan. Niet zonder gevaren zo blijkt nu: elke samenwerking staat zo onder de controle van een heuse partijsecretaris. De Chinese overheid kan op die manier zowel op de eigen campus, als in het buitenland een oogje in het zeil houden.

Autonomie

Ook de KU Leuven heeft uitgebreide belangen in China, maar vicerector Internationaal Beleid Peter Lievens merkte voorlopig geen al te grote problemen. ‘Vanuit de onderzoekers bereiken ons geen signalen dat hun academische vrijheid beperkt wordt in samenwerkingen. Ik heb het gevoel dat ook voor de Chinese instellingen excellentie het belangrijkste criterium is om partners te kiezen. We bewaren in elk geval wel onze autonomie in alle samenwerkingsverbanden.’

© Philip Lammens

den.’ Dat laatste is dan ook een van de redenen waarom de KU Leuven herhaalde vragen tot de uitbouw van een campus in China afwees.

Lievens wijst er wel op dat gebrek aan academische vrijheid geen punt mag zijn om samenwerkingen te weigeren: ‘Wel integendeel; net dan is internationale samenwerking een manier om autonomie te vergroten en de reflectie over de wederzijdse waarden alle kansen te geven.’ Een machiavellistisch standpunt dat wel meerdere instellingen lijken te delen.

Controle

Maar het verhaal stopt niet bij deze akkoorden. China is er als de dood voor dat haar buiten-

landse studenten westerse waarden in het land zouden importeren. Daarom houdt ze via haar ambassades nauwgezet alles in de gaten. Veel van hen komen bij hun terugkeer naar China in contact met de veiligheidsdiensten en moeten herhaaldelijk op de koffie om hun onderzoek te verdedigen. De Leidse onderzoekers menen dat westerse universiteiten die studenten beter actiever kan beschermen.

Hiertoe ziet Lievens alvast geen nood: ‘We ontvangen geen signalen van onze studenten dat er op hen druk zou worden uitgeoefend vanuit de Communistische Partij. Daarom zien we ook geen noodzaak om acties te ontwikkelen om te peilen naar politieke invloeden op studenten.’ ☺

‘Ik geloof dat het geduld van Europa met Spanje steeds kleiner wordt’

Ergens in de Vlamingenstraat woont een onwaarschijnlijke huurder - Toni Comín, de Catalaanse minister van Volksgezondheid. Of voormalig minister, het is maar hoe je het bekijkt. Ruim een jaar na het ontslag van zijn regering lijkt er immers nog maar weinig schot in de Catalaanse zaak.

door Tom Dinneweth en Jef Cauwenberghs

Slaagt u erin om te functioneren als minister vanuit Leuven?

‘We proberen in ieder geval. Op 25 oktober hebben we de onafhankelijkheid verklaard, en op dezelfde dag activeerde de Spaanse regering artikel 155 van de grondwet. Wij erkennen zelf de legaliteit van het ontslag van onze regering niet. In 1978 sprak de meerderheid van de partijen die de grondwet opstelden zich tegen de mogelijkheid uit dat de Spaanse regering op die manier lokale regeringen zou kunnen ontslaan. 40 jaar later doen ze exact dat.

Daarop hebben wij besloten om in ballingschap te gaan, maar wel nog steeds als regeringsleden. Het zullen wij zijn die de overdracht van de macht verzorgen als er een nieuwe regering verkozen wordt in Catalonië. Volgens de Spaanse regering zullen zij dat doen, maar volgens ons niet. Dat is symbolisch, maar voor de geschiedenisboeken is het van belang dat de Catalaanse regering nooit verdwenen is. Ze is er steeds geweest, ook al was het vanuit ballingschap.’

Hoe kan uw regering het hoofd boven water houden wanneer een groot deel van haar leden zich in de cel bevindt?

‘Dat is een probleem. Uiteraard kan deze regering vanuit ballingschap zich niet over alle concrete zaken buigen. Het is de Spaanse regering die de plak zwaait over lopende zaken in Catalonië. Maar de vertegenwoordiging van het volk behoort ons toe.’

Spreekt u vaak met uw collega's achter de tralies?

‘Ja. We schrijven, en communiceren via hun families met hen.’

Geert Noels, een Belgische econoom, zei tijdens ‘De Afspraak’ aan Carles Puigdemont dat het laf was om hier in België te blijven. Volgens Noels laten jullie je Catalaanse broeders in de steek.

‘Dat is een onwaardige opmerking. Hij kent de situatie niet. Wij zijn in strijd met de Spaanse regering en dat is makkelijker als je niet in de gevangenis zit. Eerst hadden we besloten gezamenlijk in ballingschap te gaan. Dat was de politieke beslissing. Daarna waren er allerlei persoonlijke of familiale redenen die mensen dwongen terug te keren of te blijven. Die hebben we ook gerespecteerd. Maar het is smakeloos om te zeggen dat we onze broeders hebben achtergelaten.’

Wat is hun mening over jullie ballingschap?

‘Ze begrijpen zeer goed dat onze aanwezigheid hier noodzakelijk is. Dat het zaken zijn zoals onze juridische overwinning op Europees niveau die de onrechtvaardigheden in Spanje kunnen aantonen.’

‘Het is Spanje dat eerder de Europese Unie zou moeten verlaten’

De ballingschap biedt jullie dus opportuniteiten op het Europees niveau?

‘We redeneren dat wij dezelfde rechten hebben als Schotland of Québec, waar referenda zijn georganiseerd. We geloven ook in ons recht op zelfbepaling. Er is vaak geprobeerd om de Spaanse regering te overtuigen om een referendum te installeren. Die vraag is telkens afgewezen.

Op dat moment was ons dilemma duidelijk. Het was of de status quo aanvaarden, of een referendum opstarten zonder goedkeuring van Spanje. Uiteindelijk hebben we dat laatste gekozen. De strafrechtelijke vervolging die de Spaanse staat is gestart tegen ons, gaat simpelweg over het feit dat we een referendum hebben georganiseerd.

Het Verenigd Koninkrijk en Canada hebben begrepen dat je moet kiezen voor de weg van de onderhandeling. Het is maar Spanje dat, door zijn franquistisch verleden, weigert te onderhandelen en de weg van de onderdrukking kiest. Die is incompatibel met een democratie. Dus zijn we Europa in betrokken om die onderdrukking aan te kaarten.’

U ziet op dit moment geen mogelijkheid tot dialoog met de Spaanse regering?

‘We zoeken uiteraard steeds de dialoog op - we waren jarenlang voorvechters van die piste.’

‘Het is smakeloos om te zeggen dat we onze broeders hebben achtergelaten’

Het probleem is dat het antwoord telkens ‘nee, nee, nee’ was. Daarnaast is het ook moeilijk omdat het Catalaanse probleem al meer dan honderd jaar aansleept. De drive naar zelfbepaling is heel sterk. Die zal ook niet zomaar afsterven - Franco heeft 40 jaar lang geprobeerd het catalanisme uit te roeien, maar tevergeefs.’

Professor Bart Maddens stelde een pacifistische mars op Madrid voor. Is dat een optie?

‘Het is een goed idee. We zullen waarschijnlijk iets in die aard doen. Daar sta ik zelf achter. Het is zelfs al voorzien om manifestaties te gaan doen in Madrid. Maar daarmee alleen raken we er niet - het is nog niet voldoende.’

Bent u ontgoocheld in de reactie van de Europese Unie? De Spaanse politie heeft bij momenten hard opgetreden, maar Europa hield zich erg stil.

‘Op regeringsniveau zijn we wel wat ontgoocheld. We kunnen niet alle regeringen over één kam scheren, maar over het algemeen hadden we gehoopt op een meer publieke kritiek op de acties van de Spaanse regering. Onze voornaamste overwinning kwam er op gerechtelijk niveau.

De Belgische en Europese rechters hebben bevestigd dat het niet om een act van rebellie of een dagdroom ging, maar dat onze argumentatie over het legale luik wel degelijk hout snijdt.

Wat betreft de publieke opinie is de balans

volgens mij positief. Na die bewuste 25 oktober en onze ballingschap is de publieke opinie ons probleem gaan kennen. De meerderheid kiest ook onze kant. Wanneer je uitlegt dat de helft van je collega's in de gevangenis zit wegens het organiseren van een referendum, zijn de Europese burgers, democratisch als ze zijn, geschokt.’

De Belgische steun kwam voornamelijk uit de hoek van de N-VA. Misschien zijn niet alle Belgen solidair met de Catalaanse zaak.

‘De steun kwam uit meerdere hoeken. Het is waar dat de steun van de N-VA het meest evident en zichtbaar was, maar in Duitsland kwam de grootste steun uit extreem-linkse hoek. We vinden steun doorheen heel Europa, hetgeen enkel aantoont dat ons probleem voornamelijk draait rond democratische waarden en burgerrechten. Daarom kunnen links en rechts ons beiden ondersteunen.’

U heeft niet de indruk dat de N-VA jullie problematiek recycleert voor haar eigen agenda?

‘Dat zou kunnen - daarvoor ken ik de Belgische politiek niet voldoende. In mijn thuisland ben ik centrumlinks, maar ik aanvaard alle democratische steun die we krijgen. Wie het Spaanse franquisme veroordeelt en ons wil helpen, krijgt onze dank. Dat is ook een kwestie van beleefdheid.’

Kunt u zich een oplossing inbeelden waarbij Catalonië niet onafhankelijk zou worden?

‘De Catalaanse separatistische beweging is geen identitaire beweging. Het is een beweging tegen een politiek systeem. Een federaal systeem, maar ook een totalitair systeem dat de macht van de Catalaanse regering niet erkent. De Spaanse regering respecteert de pluraliteit niet, en er is een federalisme nodig dat dat wel doet.’

Dat is de reden waarom we onafhankelijkheid willen. Het Schotse systeem werkt wel. Het Belgische systeem werkt ook.’

Maar als u zegt dat het Belgische systeem werkt, waarom bent u dan solidair met de N-VA?

‘Hun ideaal is er een van langere termijn. Nu zit de N-VA in de federale regering, en dus is het geen objectief dat meteen bereikt moet worden. Bij ons is de federale regering gecentraliseerd op een plaats waar geen Catalanen zijn. Het is dus dringender.’

Het Vlaamse onafhankelijkheidsgevoel is ook eerder nationalistisch en identitair. Het gaat meer over de taal ook, geloof ik. Bij ons gaat het niet om nationalisme, maar om democratie. Als die democratie niet mogelijk is in Spanje, dan doen we het zonder Spanje.’

‘Het Vlaamse onafhankelijkheidsgevoel is eerder nationalistisch en identitair. Bij ons gaat het niet om nationalisme, maar om democratie’

Met andere woorden, een onafhankelijk Catalonië binnen de Europese Unie?

‘Ja, want het zijn wij die de Europese waarden respecteren! Het is Spanje dat eerder de Europese Unie zou moeten verlaten. Peumans heeft dat ook gezegd. Het gaat dan om waarden als respect voor het politiek recht en de pluraliteit van een land. Turkije kreeg een *njet* omwille van problemen met de mensenrechten. Spanje zit al in de EU, maar er zijn vergelijkbare problemen. Er zit wel een regering in de gevangenis hé!’

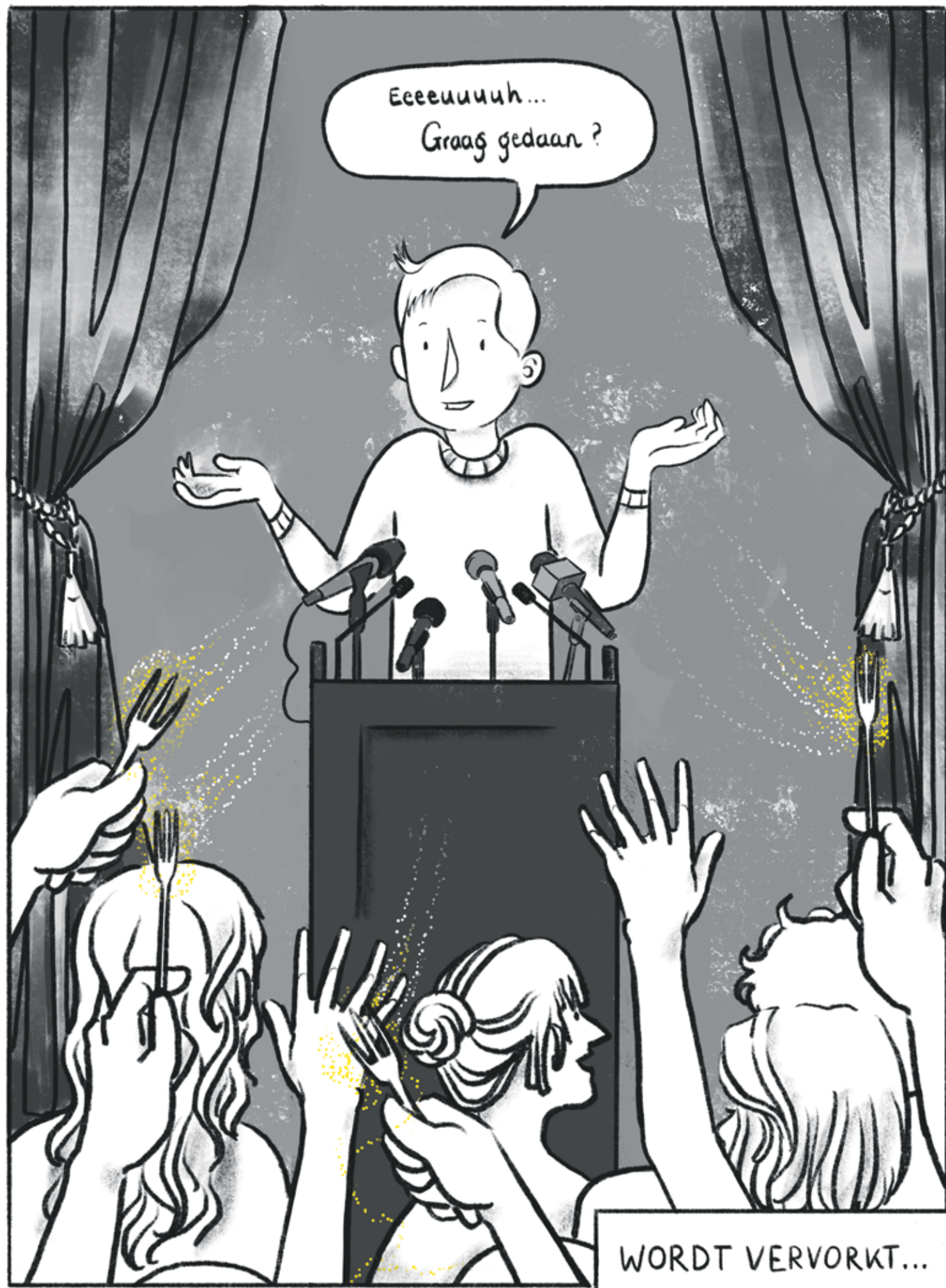
De reactie van Europa is dus des te vreemd?

‘Zeer vreemd. Maar ik geloof dat het geduld van Europa met Spanje steeds kleiner wordt. Er groeit een besef dat wat in Spanje gebeurt niet strookt met de Europese waarden.’

Hoopt u binnenkort terug te kunnen keren?

‘In januari wordt er een oordeel geveld in Straatsburg. Voor die datum is het moeilijk om me een terugkeer in te beelden. We moeten blijven strijden voor onze vrijheid. Strijden tegen het franquistische regime.’

© Zourab Moussaev

Genderdiscriminatie schering en inslag aan Japanse universiteiten

Een Japanse universiteit blijkt jarenlang met slaagcijfers geknoeid te hebben om het aandeel vrouwen te beperken. Een alleenstaand geval of de exponent van een dieperliggend probleem?

door [Daan Delepaul](#)

Een hoogtechnologische supermacht, de derde economie ter wereld en één van de meest hoogstopgeleide samenlevingen ter wereld: Japan lijkt de toekomst vaak voor te zijn, maar onder die schijn van perfectie schuilt een diep patriarchale traditie. Wanneer in augustus blijkt dat een medische topuniversiteit jarenlang de cijfers van een ingangsexamen geneeskunde heeft gemanipuleerd om meer mannen in de opleiding te krijgen, reageert de wereld verbaasd. Toch is er in Japan nauwelijks een vuiltje aan de lucht: *business as usual* toch?

Van de 1019 vrouwen die vorig jaar aan de ingangsexamens geneeskunde van de Tokio Medical University deelnamen, kregen er slechts 30 te horen geslaagd te zijn. Dit omdat de universiteit de cijfers jarenlang bewust verlaagde om het percentage vrouwen onder de 30% te houden. De universiteit hoopte met deze praktijk naar eigen zeggen de maatschappij te dienen: Japan kent een groot tekort aan dokters, en veel vrouwen worden geacht hun gezin boven hun carrière te plaatsen. Gevolg is dat het merendeel van de vrouwelijke dokters na hun studies achter de kookpotten belandt.

Theorie versus praktijk

Hoe schrijnend de situatie ook is, de redenering van de universiteit is niet helemaal ongefundeerd. Japan is zowaar een van de betere leerlingen van de klas op vlak van gendergelijkheid in het hoger onderwijs: de helft van de vrouwen is hoogopgeleid. Aan de andere kant is maar een op de vijf dokters in het land een vrouw; het laagste percentage van de 34 OESO-landen. Hoewel de praktijk niet echt probleemoplossend is, kan de bewuste universiteit bezwaarlijk de enige schuldlige van het verhaal genoemd worden.

Dat merkt ook Willy Vande Walle, professor emeritus Japanologie aan de KU Leuven: 'Wij hebben de spontane neiging om aan te nemen dat een hogere opleiding voor vrouwen samen gaat met meer gendergelijkheid. Toch stellen we vast dat er een grote kloof gaapt tussen die verwachting en de maatschappelijke praktijk. Het is zeker een feit dat de gendergelijkheid nog veraf is, en dat het traditionele rollenpatroon nog meer gewicht heeft dan in de Westerse landen', aldus Vande Walle.

'Meiwaku'

Een ander element is de logica van de markt, die voor Japanners soms heiliger dan de Bijbel is. 'Er is geen enkele Japanner die de dubbele standaard bij de quoterings van de examens zal goedkeuren, maar de voorgewende rechtvaardiging voor deze verwerpelijke ingreep vindt wel veel instemming', weet Vande Walle. 'Zaken als zwangerschap vallen nu eenmaal niet in te plannen en zoiets ligt moeilijk in Japan. Als dat voorvalt spreken ze van 'meiwaku': de andere last berokkenen of met iets ongewensts of ongevraagd opzadelen.' Die eis naar betrouwbaarheid en continuïteit is dus in se een economische overweging, maar bevestigt meteen ook het traditionele paternalistische rollenpatroon.

'Het is zeker zo dat de gendergelijkheid nog veraf is, het traditionele rollenpatroon heeft meer gewicht dan in Westerse landen'

[Willy Vande Walle](#), professor emeritus Japanologie

Die maatschappelijke verwachtingen raken overigens niet noodzakelijk enkel vrouwen, weet Vande Walle. Een recente wet die vaderschapsverlof promoot, blijkt om dezelfde reden veeleer een lege doos. 'De wet biedt inderdaad de mogelijkheid tot vaderschapsverlof, maar men is weinig geneigd van die mogelijkheden gebruik te maken omdat zulks de positie in het bedrijf of de kansen op promotie kan hinderen. Beschikbaarheid is zeer belangrijk in de professionele omgeving. Dat draagt bij tot een grote kloof tussen de wettelijke fictie, die gendergelijkheid waarborgt, en de maatschappelijke praktijk.'

Het verbaast dan ook niet dat het Japanse ministerie van Onderwijs intussen ook bij andere instellingen bewijs vond van genderdiscriminatie. Het rapport houdt de namen van de betrokken universiteiten voorlopig nog verborgen om hen een recht van verdediging te bieden, maar

© Anne-Leen Declercq

belooft sancties indien hun redenering niet volstaat. Voor de Tokio Medical University mocht dat alvast niet baten: de universiteit verloor vorige week haar accreditatie, ondanks beloftes om de geweigerde kandidaten alsnog toe te laten.

Womenomics

De acties van de overheid doen vermoeden dat het glazen plafond toch barsten vertoont in het land van de rijzende zon. Dat is ook noodzakelijk: Japan kampt met een dalend bevolkingscijfer en vrouwen zullen dringend aan het werk moeten om de vacatures in te vullen. Een tweede oplossing, een actief migratiebeleid, ligt mogelijks nog moeilijker in het conservatieve en etnisch homogene Japan.

Om die reden lanceerde de Japanse regering van eerste minister Shinzo Abe alvast een nieuw beleid van 'Womenomics'. Cijfers van de Wereldbank schatten dat een volledige gendergelijkheid het Japanse bnp immers met zo'n 550 miljard dollar kan doen toenemen. Een mooie som, maar men ziet in het discours opnieuw dezelfde ietwat vreemde logica: economische motieven boven ideologische pleidooien voor gendergelijkheid. Ook Vande Walle twijfelt aan die oprechtheid: 'Premier Abe heeft met dat beleid uitgepakt als een soort "selling point" van zijn regering, maar de "man in de straat" zegt daar niet veel van gemerkt te hebben. Er wordt dan met graagte en op ironische wijze gerefereerd naar de samenstelling van zijn kabinet, met welgeteld één vrouw.'

Wereldverbeteraars, sociale beestjes en ambitieuze hoogvliegers

Veel jongeren verrichten een vorm van vrijwilligerswerk tijdens hun studententijd. Dat kan vele vormen aannemen, van fakbarverantwoordelijke tot medewerker bij De Taalcaravan.

door [Rani Goelen](#)

Het stereotype beeld van De Student is simpel. Op kot gaan, studeren, diploma halen. Dat en te veel pintjes drinken natuurlijk, zoals ons steeds vriendelijk benadrukt wordt door oudere generaties. Naast alcohol drinken en diploma's halen zijn er echter nog een duizendtal andere manieren waarop studenten hun dagen invullen. Velen onder hen verrichten variërende vormen van vrijwilligerswerk, waarbij arbeid verricht wordt zonder (geldelijke) compensaties.

Barmhartige samaritaan (met mooie cv)

Studenten die vrijwilligerswerk willen ondernemen kunnen daarin begeleid worden via het Student Career Center. Dit team van adviseurs helpt studenten op weg naar hun latere carrières, maar biedt ook ondersteuning bij extracurriculaire activiteiten. Een van de manieren waarop dit laatste de afgelopen jaren gebeurde was door middel van het I-Portfolio.

Met het I Portfolio krijg je een overzicht van de extracurriculaire activiteiten die de KU Leuven aanbiedt, en kan je je hiervoor inschrijven via Toledo. Je kan invullen welke vaardigheden je verwierf tijdens de activiteit, wat dan weer onderschreven kan worden door een begeleider. Ten slotte krijg je een officieel certificaat van de KU Leuven dat je kan voorleggen aan toekomstige werkgevers of gebruiken om je LinkedIn pagina mee uit te breiden.

De lijst met activiteiten die je kan aanduiden is echter beperkt. Dit is een van de redenen waarom studentenkoepel LOKO voorstander is van een herziening van de huidige begeleiding rond vrijwilligerswerk. Op deze manier lijkt de universiteit een waardeoordeel te vellen door te beslissen wat een certificaat verdient en wat niet. Daarenboven

moet de motivatie tot vrijwilligerswerk intrinsiek zijn, en niet voortkomen uit een wens om je cv op te krikken, zo klinkt het. Wel is LOKO voorstander van een meer uitgebreide databank waarin studenten makkelijker vrijwilligerswerk kunnen vinden.

Professionaliteit en plezier

Misschien het meest voor de hand liggende en studentikoze voorbeeld van vrijwilligerswerk is deel uitmaken van een praesidium. 'Ik ben alleen naar Leuven getrokken in mijn eerste jaar, en via de kring leerde ik makkelijk mensen kennen', aldus Joppe Ruts, voormalig preses bij Historia, de studentenkring van de opleiding Geschiedenis. 'Ik was daarvoor al actief bij de Chiro en mis-

‘Je moet zoiets doen uit liefde voor de organisatie en voor het plezier dat je eruit haalt, anders val je toch door de mand’

[Joppe Ruts](#), voormalig preses van *Historia*

schien daardoor meer geneigd om vrijwilligerswerk op mij te nemen. Bij de kringwerking vond ik de combinatie van professionaliteit en plezier maken echt interessant, je werkt echt mee aan een groter doel en je leert constant bij'.

'Dat het goed zou staan op mijn cv, daar ben ik nooit bewust mee bezig geweest. Ik heb dat eerder gebruikt als argument voor mijn omgeving thuis om aan te tonen dat het geen domme beslissing was. Je moet zoiets doen uit liefde voor de organisatie en voor het plezier dat je

eruit haalt, anders val je toch door de mand.'

Andere vormen van vrijwilligerswerk zijn wat minder makkelijk op te sporen, zo ervaaarde Charlotte, die zich engageert voor Amnesty International Jongeren Leuven. 'Ik studeer rechten en ben enorm geïnteresseerd in mensenrechten, maar wist helemaal niet dat er een jongerenafdeling van Amnesty was in Leuven. Ik deelde gewoon vaak artikels van Amnesty op Facebook en ben zo door iemand toegevoegd aan een Facebookgroep.'

'Ze doen elk jaar ook verschillende schrijfacties, ik vind het super jammer dat niet meer mensen dat weten. Er zijn ook elke week vergaderingen in Pangaea, waarna er lijsten van shiften op facebook geplaatst worden. Ik wou eigenlijk ook bij de Taalcaravan (een organisatie waarbij vrijwilligers anderstalige kinderen in een woonwagenvak spelenderwijs Nederlands leren, red.) werken, maar daar zou ik meer gebonden zijn aan vaste uren. Doordat Amnesty zo flexibel is kan ik dat goed combineren met de rest van mijn bezigheden.'

Sociaal netwerk uitbouwen

Inge is een student uit Nederland, en is actief bij Politika Onderwijs en Studentenraad KU Leuven (Stura). 'Ik was best eenzaam toen ik hier net aankwam en wist niet goed waar ik heen moest om een sociaal netwerk op te bouwen. Toen een kotgenote me vroeg om mee te gaan naar een wervingsactiviteit van Politika zei ik vooral om die reden ja'.

'Ik was ook heel geïnteresseerd omdat het onderwijssysteem hier zo anders is dan in Nederland. Uiteindelijk groeide mijn engagement snel en sinds dit jaar zit ik in de vergadering van Stura. Ik vind het best uniek dat je hier als student de kans krijgt je stem zo sterk te laten horen. Niet alles wat we doen is zichtbaar, maar het is heel belangrijk om de conversatie tussen studenten en profen gaande te houden. Ik wil niet toekijken vanaf de zijlijn maar zelf veranderingen in gang zetten!'

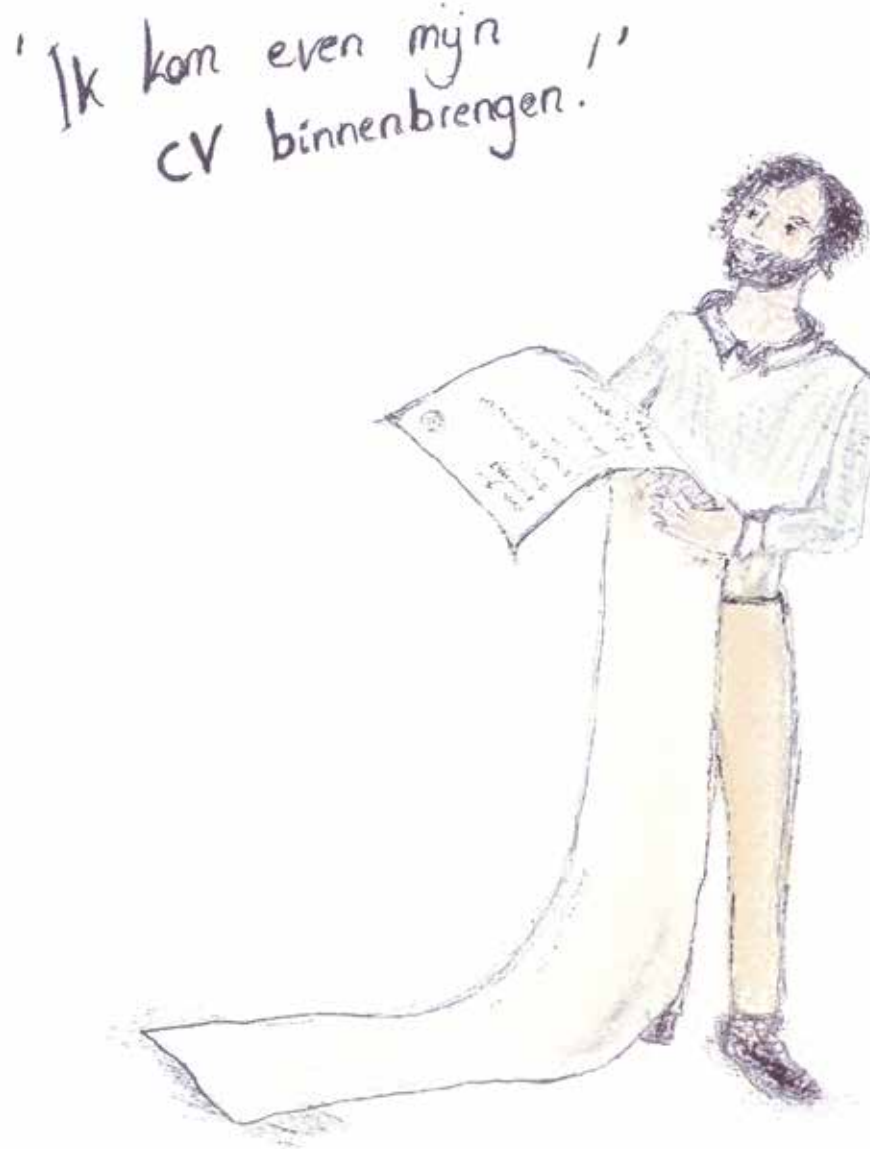
Een luisterend oor

Josephine kwam via haar tante in contact met de Zelfmoordlijn. Daar staat ze wekelijks verschillende mensen te woord die worstelen met suïcidale gedachten of die zich zorgen maken om anderen. 'Als vrijwilliger bij de Zelfmoordlijn plan ik wekelijks enkele uren 'wacht' in. Ik vraag mijn kotgenoten om me even met rust te laten, maak mijn hoofd leeg, zet mijn headset op. Die uren ben ik volledig gefocust op het luisteren naar mensen die het moeilijk hebben, die op dat moment bij niemand anders terecht kunnen.'

'Ik hoor verhalen waarvan ik tevoren nooit had geloofd dat zoiets hier in Vlaanderen kon gebeuren. Soms vind ik het wel jammer, als vriendinnen net die avond iets willen gaan drinken en ik moet afzeggen. Wanneer ik dan aan het einde van een telefoontje hoor hoeveel deugd het gesprek deed voor de oproeper, ben ik toch altijd weer blij met mijn beslissing. De cafétjes zijn er de volgende dag ook nog... En dan geniet ik er des te meer van.'

‘Ik vind het super jammer dat niet meer mensen weten dat er een jongerenafdeling van Amnesty is in Leuven’

[Charlotte De Roo](#), vrijwilliger bij *Amnesty International*

© Daphne de Roo

Filosofiestudent Valerie Hufkens stond als vrijwilliger een jaar in een mannengevangenis en verzorgde mee activiteiten bij het gezamenlijk bezoeken voor de kinderen van de gedetineerden. 'Daar wordt vaak niet bij stilgestaan, denk ik, dat die kinderen voor een groot deel hun papa kwijt zijn. Ook die papa's hebben vaak het gevoel geen vat meer te hebben op het leven van hun kind. Als ik nog vrijwilligerswerk doe, dan zeker met kinderen en hun groeiproces. Mijn ervaring in de gevangenis heeft die motivatie versterkt.'

Voor veel studenten is de overgangperiode naar de universiteit een hele aanpassing, zowel de dagelijkse structuur als het sociaal netwerk worden door elkaar geschud. Vrijwilligerswerk dat oorspronkelijk opgenomen werd om mensen te leren kennen wordt gaandeweg echter vaak een passie, en heeft soms even veel of meer blijvende invloed op je latere levensloop en carrière als de opleiding die je volgt.◊

Alma Pauscollege sluit volgend jaar de deuren

De studenten die resideren in het Pauscollege zullen vanaf volgend jaar zelf hun potje moeten koken. In juli 2019 verdwijnt hun geliefde kantine, om plaats te maken voor keukens.

© Rani Goelen

door [Rani Goelen](#)

Vanaf zestien juli 2019 gaan er verbouwingen van start in het Paus Adriaan VI-college, een niet-gesubsidieerde residentie gelegen aan het Hogeschoolplein in centrum Leuven. De inwonende studenten hadden de afgelopen jaren geen keukens tot hun beschikking, maar wel een Alma op het terrein, waar ze gratis ontbijt kunnen nuttigen, en 4 keer per week een warme maaltijd.

'Iedereen is het erover eens dat die verbouwingen nodig zijn, het gebouw is erg oud en aan vernieuwing toe', zegt Rebekka Jonkers, residentiebeheerder bij het Pauscollege. 'Tijdens de blok- en examenperiode is het huidige

'Het huidige systeem vormt een probleem voor studenten, vooral internationale, in de examenperiode'

[Rebekka Jonkers](#), residentiebeheerder

stelsysteem moeilijk voor de studenten, omdat Alma dan sluit en ze hun eten elders moeten halen, aangezien ze geen keukens hebben. Vooral voor internationale studenten vormt dit een probleem. Die kunnen immers niet naar huis.'

Lange hiatus

Na de verbouwingen zal de plaatselijke Alma dus niet opnieuw geopend worden. Wel zullen er keukens geïnstalleerd worden zodat de studenten zelf hun potje kunnen koken. De verbouwingen zullen vermoedelijk twee jaar duren. Studenten die er nu een kot huren, kunnen dat maar tot aan de zomervakantie, daarna zullen ze elders terecht moeten.

'De Alma is vooral een bindende factor, je komt er al je kotgenoten tegen'

[Lucas Brepoels](#) bewoner Pauscollege

Voor het personeel van Alma zou er weinig veranderen. Een van de werknemers in Alma Pauscollege gaat met pensioen; het overige personeel schuift door naar andere Alma's. 'We hebben niet de intentie om in te grijpen in het personeel', aldus Alma-CEO Daniël Lips.

Dubbel gevoel

De studenten reageren gemengd op de sluiting, maar hebben begrip voor de nood aan een verbouwing. Zo ook bewoner Wies: 'Ik zit nog niet lang op kot hier, en ik begrijp wel dat de renovatie nodig is. Anderzijds heb ik in onze Alma al veel leuke middagen doorgebracht en het zou jammer zijn om de levende legende Danny, die immer vriendelijk de kassa bedient, te moeten missen.'

De *zotte nonkel* Danny zal naar een andere Alma gaan, vertrouwt Lucas Brepoels, bewoner en preses ons toe. 'Hij heeft al gevraagd of we hem daar zullen bezoeken.' Brepoels vindt het jammer dat de Alma niet terug zal keren. 'Het is wel praktisch om de Alma zo dichtbij te hebben, en het is vooral een bindende factor, omdat je al je residentiegenoten daar tegenkomt.'

Toch vindt ook Brepoels de bouw van keukens een goede ontwikkeling. 'Na een paar jaar mis je dat wel echt, de mogelijkheid om eens zelf iets te koken. Zeker in de blok- en examentijd, wanneer de Alma dicht is.'

'Het blijft altijd dubbel natuurlijk', aldus Jonkers. 'Hoewel de verbouwingen noodzakelijk zijn blijft het jammer om een gebouw te veranderen waar de sfeer zo goed zit'.

De verbouwingen van het Pauscollege kaderen binnen een breder initiatief van de KU Leuven om verouderde residenties te renoveren in het kader van Leuven 2030 en in samenwerking met Stad Leuven. Ze krijgt daarvoor ook subsidies. Eerder werden ook De Valk (faculteit Rechtsgeleerdheid) en residentie Rega al gerenoveerd.⊗

De symfonie van een kakofonie

Afgelopen dinsdag kwam Shht, de gekste noiseband van België, de Leuvenaars vermaken in het Depot. Chaotisch, botsend, krakend en entertainend. Een smakelijk recept in een smakeloos muzieklanschap.

door [Benno Debals](#)

Ietsje voordat de hoofdact begon, kwamen we de zaal binnen - net op tijd om nog wat mee te pikken van de warm-up act. Veel kunnen we er niet van zeggen, maar dat de frontman zijn broek afdeed zonder enig zichtbare reden was wel opmerkelijk. Het gaf ons meteen een idee van het niveau van absurdisme dat we deze avond zouden ervaren.

Dadaïsme voorbij

Noem het postmodern, postpostmodern of nog enkele postjes later, veel maakt het niet uit. De klank van Shht valt moeilijk te vatten in een simpele term. De Gents-Leuvense band kwam het podium op in overall en had duidelijk een kleine choreografie voorbereid om hun openingsnummer Afrika in te leiden. Hun rare pasjes en hels geklengel doet hen eventjes (of constant, we zijn er zelf nog niet aan uit) op een stelletje marginales lijken die 's zondags tegen de kerk Cara's drinken en oude vrouwtjes pesten die net op wandel zijn met hun hond.

Hun muziek komt echter minder breinloos over, we durven het haast intelligent noemen. Ze rijmen hard rock met elektronica, rap met punk,

noise met silence en intiem met agressief. Het zou allemaal niet mogen passen, maar om een of andere reden slaagt Shht erin alles te combineren tot een coherent geheel dat moeilijk coherent te omschrijven valt. Het muzikaal equivalent van een epilepsieaanval komt er misschien het dichtste bij.

'Het muzikaal equivalent van een epilepsieaanval' komt er misschien het dichtste bij

Een paar liedjes later, wanneer we gewend zijn aan de nieuwe wereld van tegenstellingen waarin we verzeild zijn geraakt, beginnen we de band wat te snappen. Verfrissende, onverwachte wendingen wisselen tragere, intieme stukken af. Shht is soms chaotisch en rommelig, maar maakt veel goed door eigenheid en karakter.

Ergens voelt het aan als balanceren op de grens tussen kind en volwassen.

Shht draait ons verwachtingspatroon volledig om. Waar we een refrein verwachten, geven ze ons een solo. Waar we een climax verwachten, geven ze ons een brug. Waar we een einde verwachten, geven ze ons een begin. Tempowisselingen, gitaren die ongestemd klinken, contrasterende synthesizers, het mag allemaal niet werken, maar toch blijft het hangen.

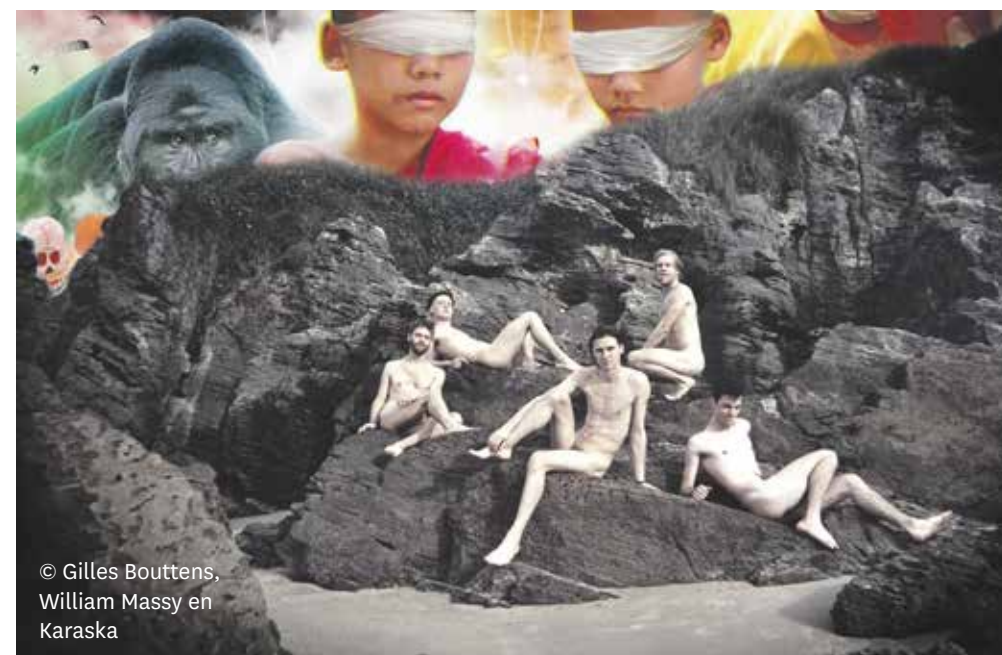
Hun aparte sound wordt onderstreept door het gebruik van twee synthesizers en de frontman die zijn stem in een permanente autotune heeft liggen. We durven te wedden dat de zanger amper een vocale reikwijdte heeft, maar dat is ook niet nodig met de hoeveelheid auto-tune die erop staat.

Weird flex but okay

Ook de stage presence van de mannen is van een niveau dat zelfs de wildste rocksterren niet durven te halen. Wanneer de frontman eens niet aan het spelen is met een sample van zijn stem of met die ene koebel die hij daar heeft liggen, flitst hij van de ene kant van het podium naar de andere als een jochie met ADHD die zijn rilatine is vergeten en die een of andere *trigger* heeft gevonden. Gooi daar een keyboardspeler bij die af en toe de coulissen in loopt om zich dan vlug terug op zijn synthesizer te smijten, een gitarist die even vraagt aan de drummer om op zijn snaren te drummen en een frontman die zijn microfoon het publiek in werpt, het is genoeg om de massa mee te krijgen.

Ondertussen krijgen we daar ergens nog een eigentijdse of zelfs futuristische versie van Bohemian Rhapsody mee, die verrassend hard lijkt op de turrets uit Portal 2 die Queen zingen. Het geheel wordt afgesloten met hun single Masterpiece, waar we zelfs die ene bodybuilder uit de videoclip mee het podium op krijgen. Brede borst, brede presence, brede muziekstijl, het omvat alles waar Shht voor staat.

In een landschap waar muziek wat te vaak op elkaar begint te lijken en waar experimentalisme wordt ontmoedigd, lijken de jongens van Shht op te rijzen boven het gepeupel. 'Dit is zo'n typische millennialmuziek' horen we ergens van achter ons fluisteren. Exact, en daarom zouden we er graag nog meer van horen.⊗

© Gilles Bouttens, William Massy en Karaska

De R van rally, maar niet altijd van rock

© Zourab Moussaev

Op woensdag 28 en donderdag 29 november organiseerden VTK en LBK voor de 35e keer de Interfacultaire Rockrally. We kregen veel lawaai, maar jammer genoeg wat minder muziek.

door [Jan Costers en Benno Debals](#)

Met elk een pintje in de hand stonden we klaar om omver geblazen te worden door de bands die de muzikale arena gingen betreden en elkaar als gladiatoren gewapend met gitaar en grote trom gingen bevechten. 11 kwamen, slechts 5 overwonnen. Een verslag.

Warm en zwoel

De eerste avond opende meteen gewaagd met een gitaarsolo van de hand van Papilloon (Docentica). De gitarist werd snel vervoegd door de andere leden van zijn zeskoppige band om ons op te warmen met stevige gitaren, elektronische synths en hier en daar ook een dansbaar staaltje tienerrock. Het herinnerde ons aan de muziek die we luisterden toen we 15 waren, een sound die onderstreept werd met hun cover van *I Kissed a Girl*. De zwakke zanger en de wat onafhankelijke stijl liet hen niet verder komen dan de voorrondes, maar opgewarmd waren we ondertussen wel.

Warm genoeg om te beginnen aan de jongens van Little Wolf (Industria). De zwoele boys maakten het ons met hun *laid back vibe* en sex appeal meteen nog een stukje warmer. De klank had iets weg van Girls in Hawaii. Ken je die niet? Dan noemen we ze graag Balthazar, maar minder zagerig. Of laat ons zeggen Bazart, maar dan goed. Om het geheel nog wat zwoeler te maken, brachten ze een cover van *No Diggity*. Dat ze de finale niet haalden is spijtig, maar misschien had het wel iets te maken met die gebroken snaar die niet vervangen kon worden. *Press F to pay respects*.

Waar is dat feestje?

Joe & the Llamas (Economika) kregen dan weer geen F op hun rapport. Het publiek smaakte de ongegeneerde rock van de jonge economen. Met een sound die ergens het midden hield tussen Rage Against the Machine en Pearl Jam pakten ze graag uit met luide gitaarrock met de nodige solo hier en daar geponeerd. Hun cover van Pearl Jam's *Alive* bewees nog maar eens dat

ze de techniek meester waren. Dat de zanger eerder op Eddie Vedder met een verkoudheid leek dan op Eddie Vedder zelf, nemen we er graag bij.

Nu we over een verkoudheid spreken, denken we meteen aan Wow Koala (Musicologica). De frontman klonk met zijn nasale stem een beetje als Philippe Geubels, maar gelukkig dan met wat meer haar om te showen. Die verkoudheid had hij waarschijnlijk opgedaan sinds hij met blote voeten optreedt, meteen ook de *hippie vibe* die over de hele band hing. Beetje luchtbelletjes blazen, een paar melodieuze *riffs* placeren en af en toe eens een Duits woordje droppen in de weinig inhoudelijke teksten. Het was genoeg om de jury te bekoren.

Afsluiten deden we met Sleep Deprivation Squad (Medica). Toepasselijk, want het werd al laat op de avond. De brave coverband had een zomerse en punky klankkleur die onderstreept werd door hun gebruik van saxofoon en ukulele. Met covers van onder meer Alt J's *Breezeblocks* en de immer tienerklassieker *Teenage Dirtbag* brachten ze een wat onsamenhangend, doch entertainend samenraapsel van klanken. De frontzangeres werd jammer genoeg wat te vaak overstemd door de gitaren op de voorgrond. Misschien volgende jaar eens solo terugkeren met je ukulele?

Veel geblaas, weinig wol

De tweede avond vond plaats in de Baarr van LBK. Een kleinere zaal, die desalniettemin goed vol zat voor de openingsact. Het was ØNCE (VRG) die de spits mochten afbijten. Het viertal bracht degelijke rock waarbij het stemgeluid van de frontman ons nu eens deed denken aan Placebo, dan weer aan Arctic Monkeys. Voeg daarbij een Andrew Garfield-grijns en het is meteen duidelijk waarom het vrouwelijke publiek lustig los ging.

Daarna was het de beurt aan Bojan (NFK) om het beste van zichzelf te geven. Om een toeschouwer te citeren: 'Je hebt *noise* en je hebt lawaai.' Helaas vielen de twee boys van Bojan iets te vaak in die laatste kolom. Onder het motto 'luider is niet per se beter' – een kleine kritiek op het geluidsniveau van de hele avond trouwens – kon het tweetal niet echt overtuigen.

Ook de weinig filosofische teksten konden ons niet echt bekoren. Terug wat herbronnen in de grot, jongens!

Stijgende lijn

De derde band speelde een thuiswedstrijd, want LBK vaardigde True Rose af. De band die de schone, Vlaamse boerendochter – we laten onze

creatieve geest even op de loop – ondersteunt, kwijt zich prima van haar taak. Maar ook de zangeres, die tevens fijn pianowerk afleverde, gaf het beste van zichzelf. Hoewel het voornamelijk brave rock was die ze brachten, krikte haar zoetgevooides stem het niveau van de avond wat omhoog. Het publiek nam het haar in dank af. Complimenten ook voor de snor van de drummer, trouwens.

Net over halfweg was het tijd voor de zegetocht van Rivals of Madtown (Politika). De initiële zenuwen die we opmerkten waren volledig onterecht. Het trio bracht een set die strakker stond dan de kaaklijn van Alex Turner. Met jeugdig enthousiasme en onversneden plezier speelden ze riffs om duimen en snaren van af te likken. De Rivals of Madtown lieten de hele Baarr headbangen en maakten het onmogelijk om stil te staan. Ze vormen het bewijs dat een rockrally soms gewoon klassieke, harde rock nodig heeft, en zijn ook onze persoonlijke favoriet om volgend semester met de hoofdvogel te gaan lopen.

Kinderachtig willen we het niet noemen, maar dat doen we toch

Hoogtepunt voorbij

New Related (VTK) leverde een meer dan behoorlijke set af, maar had de pech om net na Rivals of Madtown te moeten optreden. Technisch zat het allemaal goed wat de ingenieurs voorschotelden, maar het miste de punch die er bij de vorige band te over was. Daardoor is hun optreden wat uit ons geheugen vervaagd. Sorry boys.

De afsluiter van de avond luisterde naar de naam Dat Cookie Tho (Psychologische Kring). Een band met een vrij hoog rockgehalte, die aankondigde dat ze nog een feestje wilden bouwen – en dat onderstreepten door een doos ballonnen over het publiek uit te gieten. Kinderachtig willen we het niet noemen, maar dat doen we toch. Wel jammer dat de drummer er af en toe naast zat en de frontman het zingen vaak verving door schreeuwen of rappen. *We blame the soundcloud rappers.*

door [Daphne de Roo](#)

[film] 4 december, 22u, 8 december, 10u30, STUK

KORTFILMFESTIVAL: OSCAR SHORTS

Zaterdag 1 december is het Kortfilmfestival in Leuven weer van start gegaan, een jaarlijks hoogtepunt voor elke cinemaliefhebber. Wie niet zo vertrouwd is met het genre en niet direct weet wat te kiezen, kan afgaan op de Oscarnominaties: de vijf films die de nominatie binnenhaalden, waaronder de winnaar *The Silent Child*, zijn gebundeld in de Oscar Shorts compilatie. Nu de keuzestress ribbede is, kun je ongemoeid onderuitzakken en genieten van vijf topfilms.

[film] 5 december, 20u, *Pangaea*

MOVIES@LOKATION: THE DREAMERS

LOKO pakt een oude traditie op met Movies@LOKation. Ditmaal tonen ze *The Dreamers*, een film die zich situeert in de studentenrevolutie van '68 in Parijs. Voor wie niet bang is om langdurige seksscènes te kijken in een zaal vol medestudenten is dit een enorme aanrader. Een prachtige film over onschuld, liefde, cinematografie én politiek. Alsook erotiek natuurlijk. Dat hoofdrolspeler Louis Garrel sinds 2017 gehuwd is met model Laetitia Casta mag de pret niet drukken.

[dans] 6 december, 20u, 30CC

CHROMA_DON'T BE FRIGHTENED OF TURNING THE PAGE

De Italiaanse choreograaf Alessandro Sciarroni heeft al jarenlang een fascinatie voor repetitieve bewegingen, waaronder rotatie of spinning. De techniek van het eindeloos rond de as draaien onderzocht Sciarroni al in de verschillende versies van *Turning*; nu wendt hij de opgedane kennis aan in zijn wervelende solo *Chroma_Don't be frightened of turning the page*. Een voorstelling gebouwd op een eenvoudige basis, maar met grote zeggingskracht.

[muziek] 11 december, 20u30, *Sint-Jan De Doperkerk*

• KERSTCONCERT LUK: MAKE WE JOY

Wanneer de temperatuur daalt, begint het uitkijken al naar het jaarlijkse kerstconcert van het Leuvens Universitair Koor. Van grote kerstsuites tot lichtere alleenstaande stukken, ieder vindt zijn goesting in het repertoire van dit jaar. Toeschouwers kunnen 'diepgang, maar ook veel zwier' verwachten, wist een LUK-zangeres ons te vertellen. Voor wie graag met componistennamen pocht: o.a. Francis Poulenc, William Walton, Heinz Werner Zimmermann en Raymond Schroyens komen aan bod. En dat voor slechts 5 euro in voorverkoop, 4 euro voor cultuurkaarthouders.

[muziek] 12 december, 19u15, *Keizersberg*

• IBERI

Acht mannen in zwarte mantels en laarzen, met rijen kogels op de borst en lange messen om hun middel, die prachtige polyfone liederen zingen. Need we say more? Oké, de gebrachte Georgische zangvorm is door de UNESCO op de lijst met beschermd erfgoed geplaatst, en de mannen zingen over werkelijk alles: werklieders, liefdeslieders, maar ook kerstlieders en erg oude odes aan natuurgoden. Voor wie het allemaal niet begrijpt is er een inleiding door professor Antoon Vandeveld.

[muziek] 13 december, 20u, *STUK*

• BABYLON BAR

Voor iedereen die het concert van Omar Souleyman – vorig jaar in Het Depot – te kort vond, is er nu Babylon Bar, een nieuw thuis in Leuven voor Maghreb-beats en afrofuturisme. Deze editie kunnen we genieten van de 'kersverse sjeiks van het Noord-Afrikaanse futurisme' genaamd AMMAR 808, visuals van VJ Sia Rosenberg, en de 'euforische kleuren met een nieuwe set kleurpotloden' Paddy Steer. Wij hebben het alvast gemarkeerd in onze agenda. ☺

interview > Dubbel geboekt: Suzanne Roes en Pieterjan Schepens

Boeken met impact

Voor deze editie van Dubbel geboekt gingen we te rade bij onze concullega's van de studentenbladen uit Antwerpen en Gent. Aan het woord zijn hoofdredacteurs Pieterjan Schepens en Suzanne Roes.

door [Jan Costers](#)

Pieterjan Schepens (Hoofdredacteur Schamper, het studentenblad aan de UGent): *Young Stalin*

'Het was niet eenvoudig om een impactvol boek te kiezen omdat ik het type ben dat om de zoveel tijd verandert van keuze, maar ik ben even gaan nadenken en heb toch een boek gevonden dat ik mensen kan aanraden.' Dat boek is uiteindelijk *Young Stalin* van Simon Sebag Montefiori geworden. 'Als historicus van opleiding is dit boek interessant op verschillende vlakken voor mij.' Het boek is een biografie tot aan de Russische revolutie in 1917 en verhaalt de jonge levensjaren van Stalin.

'Het boek is fantastisch geschreven, maar is ook qua onderwerp ontzettend interessant, want Stalin had een ontzettend interessant leven. Het is ook gebaseerd op allerlei bronnenmateriaal dat daarvoor amper gekend was omdat dat allemaal verstopt was in archieven in de Sovjet waar niemand aankon, dus het is allemaal vrij vernieuwend.' Dat bronnenmateriaal levert een ideale geschiedschrijving op, volgens Schepens, zowel op vlak van anekdotiek als in inzichten in grotere trends. Toch raakte het boek hem ook op een andere manier.

Suzanne Roes (Hoofdredacteur Dwars, het studentenblad aan de UAntwerpen): *Harry Potter and the method of rationality*

Roes gooit het over een volledig andere boeg voor haar boek. Met *Harry Potter and the method of rationality*, geschreven door Eliezer Yudkowsky kiest zij voor een 1600 pagina's tellende *fan fiction*. 'Mijn beste vriend heeft me drie jaar lang lopen pushen om dat te lezen, waarbij ik in eerste instantie lang 'ja' zei, maar 'nee' deed. In eerste instantie dacht ik dat *fan fiction* niet mijn ding was, en Harry Potter eigenlijk ook niet – al heb ik alle boeken wel al een keertje gelezen.'

Toen ze uiteindelijk echter begon te lezen, was ze heel snel *hooked*. 'Ik ben toen die tweeduizend pagina's in een paar weken doorgeraakt.' Wie bij het horen van *fan fiction* meteen aan *Fifty Shades of Grey* denkt, komt in dit geval bedrogen uit. 'Het boek is goede fictie en tegelijk een handboek voor alle denkfouten en valkuilen die de mens in zich heeft. Het is superleuk om te lezen en heel herkenbaar in de fouten die de personages maken. Het is ook aangenaam om hele bekende

'Het was zeer gemakkelijk – en nu begeef ik mij natuurlijk wat op glad ijs – om een fascinatie of bijna sympathie te hebben voor de figuur van Stalin in die periode. Simpelweg omdat hij over bepaalde eigenschappen beschikte: intelligentie, competentie, humor. Dan waren er ook nog bepaalde tragische gebeurtenissen in zijn leven. Als je dergelijke dingen toepast op een personage in een film, krijg je slechterik waar iedereen sympathie voor heeft. Ik vond het fascinerend dat als je dat in een geschiedenisboek doet – zelfs als dat zeer gebalanceerd is uitgewerkt – je exact hetzelfde effect krijgt.'

'Je weet ook perfect dat Stalin een van de grootste massamoordenaars is die ooit heeft rondgelopen, maar je ziet de psychologische mechanismen die eigen zijn aan ieder mens en hoe gemakkelijk je in die val kan trappen.' Ook in het huidige klimaat blijft het boek actueel. 'Het is een beetje bon ton om dat in Trump-tijden te zeggen, maar het is iets dat je wel doet nadenken. Als je een goed narratief onder een persoon legt, kan dat een grote impact hebben op de manier waarop je gepercipieerd wordt en ervoor zorgen dat een groot deel van de ethiek gevoelsmatig eigenlijk een beetje aan de kant geschoven wordt.'

personages te hebben waar dan een extra aspect aan toegevoegd wordt.'

In dit geval is Harry niet enkel moedig, maar ook absurd slim. Tante Petunia is immers niet getrouwd met Dirk Duffeling, maar met een Oxford-professor die onze gelittekende held voorziet van thuisonderwijs. 'Daardoor komt Harry ook in het huis van Ravenklauw terecht, en verandert het hele verhaal ook.' De lezer moet ook geen slappe kost verwachten, want met die 1600 pagina's beslaat Yudkowsky enkel het eerste Zweinsteinjaar van Harry, dat veel uitgebreider en ruimer aan bod komt – met onder andere een veel grotere kijk op het politieke systeem van de magische wereld.

Wiens interesse aangewakkerd is om *Harry Potter and the Method of Rationality* te lezen, heeft trouwens geluk want het hele verhaal is online gratis te lezen/downloaden op www.HPMOR.com! ☺

'Het was zeer gemakkelijk om een fascinatie te hebben voor de figuur van Stalin in die periode'

[Pieterjan Schepens](#)

© Josje Kerkhoven

'Het boek is goede fictie en tegelijkertijd een handboek'

[Suzanne Roes](#)

ONDERHOND

Sky Captain and the movie you should watch tomorrow

Angelina Jolie met ooglap, Jude Law op zijn hoogtepunt in een strak pilotenpakje en Gwyneth Paltrow als een pseudo-Lois Lane. Nog niet overtuigd van onze onderhond? Lees dan maar snel verder.

door [Mikhail Efimenko](#)

Sommige films hebben een niche-uitzicht, maar kunnen juist meer geapprecieerd worden wanneer je de invloeden erop kent en je dus weet waarom ze er juist zo uitzien. Zulke films glippen, ondanks hun kwaliteit, daardoor vaak onder de radar. Ik was juist over zulke films aan het nadenken toen ik in een kleine dvd-winkel *Sky Captain and the World of Tomorrow* vond. Heb je daar ooit van gehoord? Waarschijnlijk niet, wat een enorme zonde is, want *Sky Captain* is een kanjer van een film met een verhaal dat geschreven is alsof het uit een ouderwetse tv-serie uit de jaren dertig of veertig komt.

De film speelt zich af in een alternatieve – technologisch meer geavanceerde – jaren veertig, waarin verschillende plekken over de hele wereld plots aangevallen worden door anachronistische machines. Denk daarbij aan moderne drones of enorme robots die auto's onder hun voet vermorzelen. Een van deze geteisterde plaatsen is New York, waar journaliste Polly Perkins op onderzoek

uitgaat om uit te vissen wat de robots willen, en ook de verdwijning probeert op te lossen van een aantal vooraanstaande wetenschappers over heel de wereld. Dat doet ze met behulp van de titulaire Sky Captain, een piloot die door internationale overheden wordt ingeroepen om hen te beschermen – met behulp van zijn hoogtechnologische vliegtuig.

Het unieke en spannende aan deze film is de atmosfeer die hij uitademt en het lekkere retrogevoel – dat bereikt wordt door het toepassen van technieken die allesbehalve retro zijn. De film heeft namelijk geen enkele praktische set. Om de atmosfeer van oorlogsfilms uit de jaren veertig na te bootsen, alsook het Duitse expressionisme van de jaren dertig, wordt er uitsluitend gebruik gemaakt van *green screens*. Oh, en dan is de hele film ook nog eens in zo'n lekkere sepiakleur.

De film werd gemaakt als een eerbetoon aan de voorgenoemde tijdsperiode, en hun dromen van de toekomst – waardoor het bijwijken doet denken aan *The Incredibles*, die voor hun steden een gelijkaardige retro-futuristische esthetiek hanteren. Dat terzijde is het gewoon puur, onversneden plezier – gemaakt in de traditie van films zoals *Star Wars* en *Indiana Jones*, met duizelingwekkende sets, tastbare spanning en een onwaarschijnlijk charismatisch hoofdpersonage. Als je dus voor een keer een actiefilm zoekt die net dat tikkeltje anders is, keer dan gewoon terug naar het gouden tijdperk van de actiehelden met Sky Captain en the World of Tomorrow. ☺

'Ich bin eine ridder die in haar kastehl geht'

Een paar uur voor ze de wanden van Alma Twee vochtig maakten met hun geile danspaspes en opzweepende liedjes doken Yannuk en Stein van Gestapo Knallmuzik onze redactie binnen voor een interview.

(‘Die shfeer barst gewohn instant loss’)
© Floris Collet

NAVRAAG

(‘Helmut Lotti hat nie mehr gereagierd’)
© Zourab Moussaev

NAVRAAG

door [Jan Costers en Jef Cauwenberghs](#)

Wat vonden jullie van het nieuws dat Angela Merkel binnenkort een einde maakt aan haar carrière als bondskanselier?

Yannuk: ‘Dat ist schpijtig aber dan hat sie mehr zeit fur mich. Die lätste zeit leunde das mehr nach werk und nu hopflich ein bisschen mehr nach privé. Wir sind fulltime bezig mit unsere muzik, zodas wir fur unsere kinderen kunnen sorgen. Ich habe just mein zweiten kind gekregen – nicht von Angela aber wir haben ein open relation. Vinzent hat ondertusschen auch drei kinderen. Stein nog nicht, aber das komt noch wel.’

Stein: ‘Ich wachte auf die juiste persone.’

Angela zorgt ook voor die kinderen die niet van haar zijn?

Yannuk: ‘Jawohl! Si eist eine familiemensch. Eine warmes frau und eine gutte mutti. Ich habe krauskes gezet auf meine kalender bis 2020, wahneer Angela stopft. Das wordt toll.’

Is het moeilijk om zo lang als een alter ego rond te lopen?

Yannuk: ‘Alter ego? Ich habe soms eine rollenspiel mit Angela, ist das was sie bedoelen mit alter ego? Ich bin dan eine ridder die in haar kastehl geht.’

Euhm, snel naar iets anders. Hoe houden jullie het toeren vol?

Yannuk: ‘Wir toeren wel viel aber binnenkort kommt er eine korte paüze und gehen wir an das neueus album werchen.’

Treden jullie soms in Wallonië op?

Yannuk: ‘Nein, wir haben einmal in Brüssel aufgetreden, das wahre das dichtste bei Wallonien.’

Stein: ‘Ah, nein. Wir sind auch einmal in Pottes gewest. Das ist letterlich 50 meter über die taal-grensch.’

Yannuk: ‘Aber die ganze leute sprechte gewohn Niederländisch.’

En waarom toeren jullie niet in Duitsland?

Stein: ‘Wir haben dahr ooit getoerd mit unsere andere band, Die Panflieters, aber wir sind mus-sen fluchten fur allerlei redenen.’

‘Ich glaube das Angela Merkel wel eines gute Eurosongnummer solt sein’

Yannuk: ‘Af und zu treden wir auf ins Neder-land, aber Gestapo Knallmuzik ist momentiel gelokalisierd ins Vlaanderen.’

Vragen mensen op concerten soms als verzoeknummer iets van Die Panfluiters?

Yannuk: ‘Nein, die Panflieters sind vohral in Deutschland bekant, nicht in Belgien.’

Stein: ‘Aber sinds unsere dokumentäir (*Deutschpop, red.*) hier ins Belgien ist ausgekommen, gehn menschen vielleicht fragen achter unsere hit, Bonita Estupador.’

(beginnen spontaan samen het lied te zingen)

Stein: ‘Fun fact auch; auf das ende von das lied spielen wir die musikale fart. Kennen sie das?’

Das ist eine persone die eine fart laat aber auf musikale tonen. Yannuk hat ingestudeerd hoe er das musst spielen auf die blokflute.’

Yannuk: ‘Aber das wahre sehr moeulich.’
(Yannuk laat ons de muzikale scheet zien op zijn gsm)

Achzo. Naadloze overgang dan maar. Vinden jullie het lastig om over het hoofd gezien te worden door de grote muziekprijzen in België?

Yannuk: ‘Nein, ich find das nicht.’

Stein: ‘Ich sou wel eens gerne nach die MIA’s gehn.’

Yannuk: Gewohn um zu festen.

Stein: Wir haben eind freund bei ein Belgi-sche muzikgroup die zwei jahr geleden allemaal filmpjes gemacht hat von die afterparty, und wir hebben allemaal bekende Belgischen artisten volledig zat gesehn. Das wil ich mitmachen! Und eine schönes foto mit die MIA-achtergrund, wir müssen das probieren zu fiksen dieses jahr.

Misschien met het nieuwe album, is daar al een naam voor?

Yannuk: ‘Nein, momenteel is das gewohn Album 4, aber die titel kommt noch wel.’

Stein: ‘Vorlopig sind die neues nummers allemaal mit eine nahme in der titel: *Free Willy*, *Claudia Schwiffer* und *Wingman Danny*. Wir wes-sen noch nicht of das fulledige album nummers mit eine nahme in der titel sal haben.’

Een conceptalbum dus?

Stein: ‘Wir sind sehr reichelijk beïnfloet dör Krafwerk, und er hat alzeit conceptalbums gemacht.’

Yannuk: ‘Wir willen wel noch eine

‘Wir haben Frank eigentlich neuit persoonlijk gesprochen, wir sind dahr alzeit von ausgehen dat das ein klootzak ist’

conceptalbum machen, eine hiphopalbum.’

Stein: ‘Mit features von die Subs, der NBA Nuggets, und Yves Paquet. Er singt auch auf Deutsch.’

Yannuk: ‘Fliegen mit meine Ufo uber deine stad, kennen sie das liedchen? Das ist von Yves Paquet.’

Met welke grote namen uit de Belgische muziekindustrie zouden jullie nog willen samenwerken?

Yannuk: ‘Ich find Equal Idiots der max. Das zou eine gute samenwerking sein. Zwei muziekschteilen die nicht so viel mit einander zu machen haben toch beien brängen, und in symbiose etwas neu machen.’

Stein: ‘Ich darf Helmut Lotti nicht mehr sagen.’

Yannuk: Wir haben bijna eine samenwerking mit Helmut Lotti gehet, aber Helmut hat ein bisschen aufgehaakt. Wir waren lätste jahre auf Studio Brussel und kregen dieselbste frage und ich habe Helmut Lotti er ausgefloopt. Ich habe er toen gemailt, und er hat gereagerd das er das wil döen, aber dahrna hat er nicht meer gereagerd. Ich weis nicht warum, vielleicht eine moeiliche persone om mit zusammen zu werken?’

En internationaal, is er daar op termijn ambitie voor?

Yannuk: ‘Vorlopig bleiben wir ins Belgien.’

Stein: Aber das zou toll zijn um ins Egypte zu spielen. Wir sind dahr nog neuit geweest und das ist vielleicht das moment um door zu brechen.

Een liedje over een krokodil bij de Nijl maken misschien?

Yannuk: ‘Schnappi ist al ein Deutsches liedchen uber Egypte, natuurlich.’

Stein: ‘Er hat waarschijnlijk das selbste idee gehat. Vielleicht müssen wir lausteren nach Hadise.’

Is die niet Turks?

Stein: ‘Ja, aber die muziekschteil von Noord-Afrika.’

Euhm..

Yannuk: *(verbetert snel)* ‘Das Östen!’

Misschien in de voetsporen van Hadise treden en meedoen aan Eurosong, maar voor België dan?

Yannuk: ‘Oder fur Deutschland.’

Stein: ‘Conchita Wurst war jeder eine.’

Die zong voor Oostenrijk.

Yannuk: ‘Was das Östereich? Ja, Deutschland wahre zwei jahre geleden nicht so gut. Sie hatten nul punten gekregen. Wie regelt das wie spielt auf Eurosong?’

De openbare omroep normaal.

Yannuk: ‘Wir müssen de VRT dan eins eine mail sturen und eine typischen Eurosongnummer machen.’

Stein: ‘Ich glaube das Angela Merkel wel eines gute Eurosongnummer solt sein. Eurosongnummers gehn altijd ein stapken höger zum ende.’

Yannuk: ‘Das lätste refein geht dreimal nach boven bei uns.’

Merkel is misschien een iets te gevoelig politiek thema voor Eurosong.

Yannuk: ‘Aber wehn sie stopft in 2020 ist das nicht mehr politiek. Dan ist das eine hausfrau!’

Misschien kunnen jullie een tribute-nummer voor Angela Merkel wanneer ze stopt?

Stein: ‘Wir haben al ein nummer das alles sagt. Vielleicht wahn sie ein grosses fest geht geben ins Berlin, vor die lätste werktag.’

Yannuk: ‘Ein symfonischen version machen.’

Stein: ‘Oh ja, oder ein jazz-arrangement? Nein,

eine symfonischen version ist gut.’

Yannuk: ‘Ein abscheidsnummer.’

Stein: ‘Wir müssen das Belgischen Symfonisch Orkest kontaktieren. Das sind drei akkoorden. *(Schieten allebei in de lach)* Mit modulations natuurlich!’

Yannuk: ‘Komt gans gut.’

Over nummers gesproken, wat is jullie persoonlijke favoriet?

Stein: ‘Ich persönlich vind Ökselveivers altijd sehr toll, vooral om live zu spielen. Nu haben wir ein bischen pläts moeten machen in die set und können wir das nicht mehr spielen.’

Yannuk: ‘Ökselveivers ist ein bischen geïnspireert auf Jimmy Sommerville. Kennen sie das? Ich sal etwas aufsetzen. Das wahre eine grosse meneer, mit die Commodores. Don’t leave me this way. *(Hij zoekt het nummer op zijn gsm)* Ah, die Communards, nicht die Commodores. *(Speelt de video af, waarbij een reclame voor black Friday speelt)* Ah, die swarte Freitag. Das ist nicht het nümmer. Das ist die vörnämste inspiration vor Ökselveivers. Das ist eigentlich eine cover von eine jahre 60 motownscheif. *(Speelt het nummer af)* Ich sal ein bisschen voruitspoehlen. Oh, Topscheif!’

Stein: ‘Dahrnast natuurlich auch Sabine und Frank, aber ich basere meine keuze ein bisschen auf de live performance. Wahneer wir das nummer starten-’

Yannuk: ‘Die menschen herkennen die kick allein al, und die sfehr barst gewohn instant loss.’

Hoe is de band nog met Frank?

Yannuk: ‘Wir haben Frank eigentlich neuit persönlich gesprochen en er hat dahr nooit auf

gecomment.’

Stein: ‘Nein, wir sind dahr alzeit von ausgegehen dat das ein klootzak ist.’ *(gelach)*

Er is ondertussen al een nieuwe weerman.

Yannuk: ‘Ja! Ich habe es gesehn. Konkurention fur Frank.’

Stein: ‘Echt?’

Yannuk: ‘Ja, eine neues wehrman auf Eins. Was ist seine nahme?’

David? Nee, dat is die van VTM.

Stein: ‘Dan müssen wir die tekst anpassen. Has seine nahme ein letztergrëpe oder zwei?’

‘Fun fact auch; auf das ende von das lied spielen wir die musikale fart’

Ik denk twee.

Stein: ‘Wir müssen das schnell sagen dan.’ *(zingt)* ‘Sabine und David.’

Yannuk: *(lacht)* ‘Aber Frank bleibt! Sie sind neu gewohn mit drei.’

Stein: ‘Das ist eine driehoeksrelation?’

Yannuk: ‘Ein trio, ja. Meine persönliche favoriet om live zu spielen ist trauwens Schürpapier. Das ist al enkele jahre de apotheose von unsere set und das ist toll, sehr toll.’

Waar hebben jullie ooit jullie beste optreden gehad?

Yannuk: ‘Onlangs Krammerock wahr sehr gut.’

Stein: ‘Wir haben dahr auch mit Emma Bale auf das podium gestehen. Das wahr sehr cool. Die Student Kick-off in Gent wahre auch toll. Und die Halloweenparty in Berlaar.’

Yannuk: ‘Das wahr ein von unsere eerste auftredens aber das wahr sehr gut. Wir haben die volle zwei nummers gespielt, glaube ich.’

Stein: ‘Und dan hat das mengpaneel das begeben.’

Spelen jullie liever op een groot podium of in een klein zaaltje?

Yannuk: ‘Allebei. Ein grosses podium ist episch aber die sfeer ist auch gut im kleine zahlen wehr die mit viel menschen icht aufeen gepäkt sein.’

Stein: ‘Ich glaube as wir zwei verschillende shows spielen. Wahn wir in eine kleine zaal spielen, suchen wir noch mehr das contact auf. Vooral Vinzent geht dan nach die menschen und nemt die vast und zo.’

Over Vinzent gesproken. Waar is die jongeman?

Yannuk: ‘Er ist unterwegs mit der zug. Er is allein, aber er hat begeleiding von die treinconductor. Wir haben ein papier mitgegeben mit

‘Ich bin Vinzent, helpf mich’ auf.’

Stein: ‘Wir haben er eigentlich vergessen mit zu nehmen.’

Yannuk: ‘Das gebeurt soms.’

Is het waar dat hij ook boomchirurg is?

Yannuk: ‘Ja, er ist dahrna pas begönnen mit muzik eigentlich, aber er doet nichts mehr mit die boomchirurgie. Gestapo ist seine full-time job – eigentlich ist er werkunbekwahn, aber momentehl ist das sein job.’

Over jullie nummers hebben we het al gehad, maar welke nummers van andere bands inspireren jullie?

Stein: ‘System of a Down, mit *Wake up*.’

Yannuk: ‘Ja, das ist ein grosse inspiration.’

Stein: *(imiteert de intro)* ‘Wake up!’

Yannuk: ‘Oliver Kahn, Kraftwerk -

Stein: ‘Telex habe ich die lätste monaten undtekt. Das ist eine Belgischen band von die jahren 80. Ah, Giorgio Moroder, kennen sie das? Er hat die hit gemacht fur Donna Summer. *(zingt met een heel hoog stemmetje)* ‘Ooooooh, I feel love, I feel love, I feel love’ und dan eine ‘doef doef dugudugudugudug’ daronder.’

Yannuk: ‘Pures elektronisches muzik ist das.’

Stein: ‘Italo-disco heist das, von Italien. Das is werklich super.’

En artiesten buiten jullie genre?

Stein: ‘Wir leusteren auch viel nach klassieke muzik, und dan voral die grosse Deutsche componisten, wie Wagner.’

Yannuk: ‘Mozart!’

Stein: ‘Er ist nicht Deutsch-’

Yannuk: ‘Sssst!’

Stein: ‘Was noch? Kennen sie Fred von Jupiter?’

Ja!

Stein: ‘Das ist eine grosse inspiration gewehst wehn ich kleine wahre.’

Yannuk: ‘Das ist wel noch ein bisschen in unsere genre.’

Stein: ‘Vielleicht. Ah, Tokio Hotel.’

Yannuk: ‘Die habe ich bijna vergessen! Sie haben recent nog aufgetreden ins Belgien, nicht?’

In mei komen ze naar het sportpaleis met hun nieuwe album.

Stein: ‘Oooh, vielleicht müssen wir vorprogramma fiksen?’

Yannuk: ‘Ja, das sou toll sein.’

Hun bassist is ook samen met een bekende dame: Heidi Klum.

Yannuk: ‘Oooh, Heidi.’

Stein: ‘Wir sind mehr fan von Claudia Schiffer – euhm, Schwiffer!’

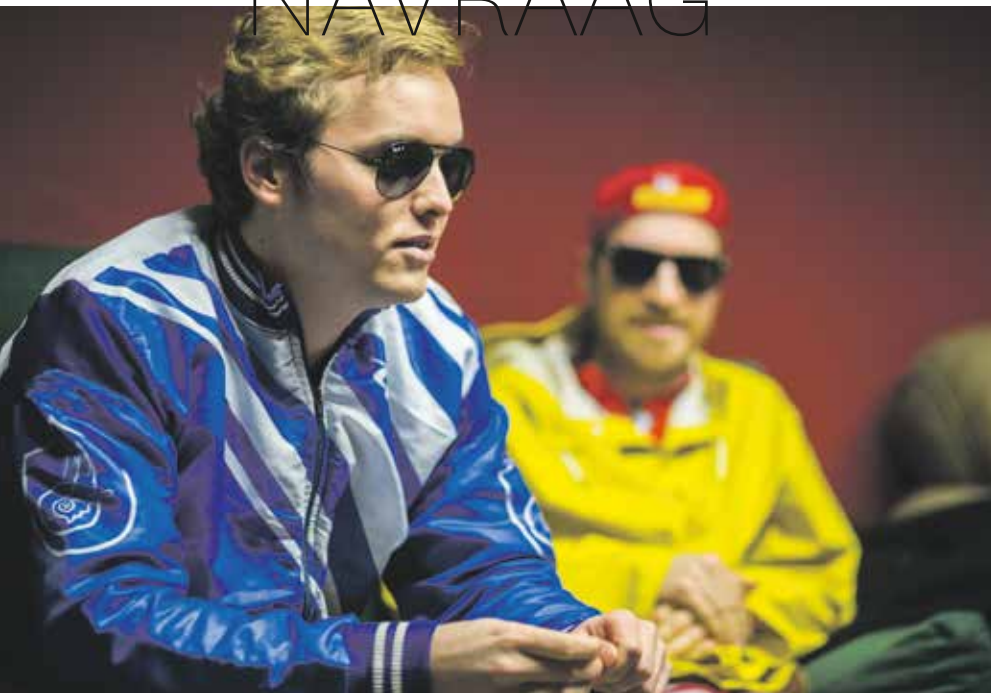
Yannuk: ‘Ja, aber Heidi Klum mach er auch wel sein.’

Stein: ‘Ja.’

Yannuk: ‘Ja.’

Stein: ‘Ja.’ *(gelach)* ☺

NAVRAAG

© Zourab Moussaev

sociaal

Een prestigieuze én inclusieve universiteit: weg van het 'plaatje'

Vorige week stelde de dienst Diversiteit van de KU Leuven haar nieuwe beleidsplan voor. Een brede notie van diversiteit en een bijhorende focus op inclusie springen daarbij in het oog

internationaal

KU Leuven voert vrijwillige klimaatbijdrage in

Vliegen naar een conferentie in New York kan 25 euro duurder worden, naar Madrid 10 euro. Waar dat geld naartoe gaat, kiezen de betalers zelf

3 december 2018 — internationaal

The Voice is het internationale studentenblad van de KU Leuven en brengt het laatste Leuvense nieuws vers van de pers. Zij brengen je op de hoogte van niet te missen evenementen zoals de Claim the Climate March in Brussel op 2 december, en het LGBT-filmfestival, laten je proeven van studenten-kost uit India, Noorwegen en Polen, laten je de Brexit beleven vanuit de ogen van een Brit en verschaffen antwoorden op boeiende vragen als "wat gebeurt er als je dikke, zwarte kledij draagt in de woestijn?" 'In *The Voice* lees je ongelooflijke verhalen en opinies van studenten van over de hele wereld. Ook krijg je reisadvies en kun je je onderdompelen in verschillende culturen. Zin om ons team van geëngageerde studenten te komen vervoegen? *Don't be shy!* We nodigen studenten van alle slag uit om hun stem (pun intended) te laten horen en mee te bouwen aan onze groeiende gemeenschap van doeners, *influencers* en leiders van morgen.'

Mis geen enkele update door Voice te volgen op Facebook (*The Voice: International Student Publication*) of laat iets weten via thevoice@loko.be

Debat artificiële intelligentie

— 6/12/2018 — sociaal

Ook benieuwd of robots ons van alle jobs gaan beroven? Lees dan zeker het verslag van deze debatavond.

Symposium basisfinanciering

— 7/12/2018 — onderwijs

Kan onderzoeksfinitanciering anders en beter? Enkele experts buigen zich over de academische *rat race* en de vraag hoe onderzoeksgeld best verdeeld wordt.

Leuvense kerstsmart

— 10/12/2018 — student

Voor wie migraine-aanvallen krijgt van rendieren en rode neuzen: een cynische gids door wintertijd in Leuven.

— ZEER LEERRIJK —
— EN GEEN EXAMEN —

EEN RONDLEIDING BIJ BROUWERIJ DUVEL MOORTGAT

Meer info en inschrijvingen op
www.duvel.be/bezoek

Duvel

STUDENTENTARIEF 9€ PP.

(groep van minstens 12 bezoekers)
inclusief consumptie, hapje, geschenk
en nul studiepunten

Vincent Nollet
hoofdredacteur
vinsent@veto.be
[@vinsentnollet](https://twitter.com/vinsentnollet)

Daphne de Roo
redactiesecretaris
daphne@veto.be
[@daphneferoo](https://twitter.com/daphneferoo)

Daan Delespaul
redacteur Internationaal
daan@veto.be
[@DDelespaul](https://twitter.com/DDelespaul)

Lien De Proost
redacteur Sociaal
lien@veto.be
[@ProostLien](https://twitter.com/ProostLien)

Rani Goelen
redacteur Student
rani@veto.be
[@Ranigoelen](https://twitter.com/Ranigoelen)

Jan Costers
redacteur Cultuur
jan@veto.be
[@Jcosters](https://twitter.com/Jcosters)

Anneka Robeyns
redacteur Beeld
anneka@veto.be
[@AnnekaRobeyns](https://twitter.com/AnnekaRobeyns)

Benno Debals
redacteur KU Leuven
benno@veto.be
[@BennoDebals](https://twitter.com/BennoDebals)

Vincent Cuypers
redacteur Opinie
vincent@veto.be
[@v_cuypers](https://twitter.com/v_cuypers)

Veto is een uitgave van de Leuvense studentenkoepel LOKO. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO. Wil je hier volgende keer ook vernoemd staan? Kom dan naar onze RV, elke vrijdag om 16u op de tweede verdieping in de 's Meiersstraat 5; of stuur een mailtje naar veto@veto.be en beantwoord de vraag 'Welk nummer zou jij schrijven voor Gestapo Knallmuzik?'

eindredactie Mathilde Anne Frank und Sabine Dams, Daphne Leni Fietspedahl de Roo, Vincent Cuypers, Arne Van Laetem, Lana Lana und Frank, stop dahr niet mee Van den Heuvel, Benno Seg mäkker, was ist das hier allemaal? Das ist meinen job he Debals, Hanne Tollenaere, Tom Stasi Goreng Dinneweth, Vinsent Die Demokratisierung von das höher Unterweis ist mislukt Nollet, Anneka Robeyns, Rani Kranke Egel Goelen, Jan Ich will nicht mehr Janken Costers, Tijs Edelteis Keukeleire, **vormgeving** Daphne de Roo, Emmanuel van der Beek, Frank Claikens **cover** Anneka Robeyns **schrijvers** Jan Costers, Vinsent Nollet, Lien De Proost, Arne Siegfried Heil Van Laetem, Rani Goelen, Ana Van Liedekerke, Benno Debals, Jolien De Donder, Tijs Keukeleire, Sjaak Tromp Meesters, Daan Delespaul, Mikhail Efimenko, Benno Debals, Daphne de Roo, Jef Hugo Klauswitzsch Cauwenberghs, Mirjam Eren, Tom Dinneweth, Lana Van den Heuvel, Nynke van Uffelen, Yentl Biebau, Frank Claikens **fotografen** Charlotte De Roo, Daan Delespaul, Vincent Cuypers, Zourab Moussaev, Floris Collet, Lien De Proost, Gilles Bouttens, William Mas-sy, Karaska, Tom Dinneweth **illustratoren** Anneka Robeyns, Daphne de Roo, Guillaume Deprez, Philip Lammens, anne-leen decler-cq, Josje Kerckhoven, Rani Goelen **strip** Anneka Robeyns, Theti Osimo, Philip Lammens, Guillaume Deprez, Ruben Algoet **KU Leuven** Lana Van den Heuvel, Benno Debals, Frank Claikens

KU LEUVEN

Op zoek naar een origineel kerstcadeau?

**Ontdek ons aanbod
in de KU Leuven-Shop**

Naamsestraat 22
3000 Leuven

www.kuleuven.be/shop